

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 16. aprila 1936

Štev. 15.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankirani dopisi ne sprejemamo.

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Razgled po svetu

Za Avstrijo Turčija...

Nemška gesta 7. marca je zgoda začela roditi sadove. Kdo pride prihodnji na vrsto? — Italijani nevzdržno prodirajo

Ljubljana, 14. aprila.

Dogodki gredo neizprosno svojo logično pot: druga za drugo se rušijo pogodbe, ki bi imele tako rekoč večno veljati, druga za drugo stopajo na plan države, ki terjajo kar mislijo da jim gre. Neizprosno se podirajo temelji še nepozidane nove Evrope in iznad njih vstajajo mračne sence tistih, ki je svet mislil, da jih je že pred 18 leti pokopal in da ne bodo nikoli več vstali od mrtvih.

Tako rad bi se človek odtrgal od teh zlovesnih vizij, tako rad bi pisal o čem drugem; toda kakor Kasandra v Homerjevi Troji mora vse te tedne po 7. marcu vsakdo, kdor ima oči, da vidi in ušesa, da sliši, napovedovati zlo.

Za Nemčijo Avstrija; za Avstrijo ta teden se Turčija. Res da najbolj evropsko med vsemi, da spodobno kakor Berlin zadnja tri leta ne zna več in Dunaj tudi ne. Kemal ni nič manj diktator in absolutist kakor nekateri drugi, pač pa je nekoliko manj odvisen od evropskih vleesil kakor Nemčija in Avstrija; tudi je naposled prav za prav Balkanec in Azijec in bi mu človek iz vseh teh razlogov laže prisodil takole junaško gesto z raztrganjem sprejete pogodbe, kakor 100 %nim Evropcem. Pa ne; Kemal ni pljunil na svojo besedo, le sporočil je, da želi hudo zares govoriti o

Novi šef britanskega generalnega štaba je postal sir Cyril Deverell. Glede na pravkaršnje razgovore med angleškim, francoskim in belgijskim generalnim štabom je njegovo imenovanje še posebno važno.

nekaterih rečeh, ki mu v pogodbah niso všeč; o Dardanelah na primer.

Saj to ne bi bilo nič takega, vsaj nevarnega ne — če bi se bilo pripetilo pri kateri drugi priložnosti, v drugačnih okoliščinah. Tako je pa turška »želja« samo člen v verigi, ki nam jo kujejo v živo meso sedanje nezdružbe in nemoralne razmere. Komu, nam? Vsem nam, ki se štejemo med člane najbolj prosvetljene, najnaprednejše in najkulturnejše družine na naši Premienici: nam Evropecem.

Ne vprašamo, kakšen odgovor bo dobila Turčija: če je kateri narod v Evropi vreden, da dobi kar mu gre, je prav gotovo turški; vsa ta poveljna leta to dokazujejo. Vprašamo le: kdo pride za Turki? Madžari ali Bolgari? In na kakšen način bodo nastopili? Po balkanskem zgledu iz Berlina in z Dunaja ali po evropski metodi iz Ankare?

Ali bomo potem spet sedli za zeleno mizo in se pomenili na novo? Ali bomo pa počakali, da bodo Kruppi in Skode in Creuzoti in Armstrongi in kakor se

Zaradi praznikov je izšla današnja številka en dan pozneje kakor običajno, Uprava.

Da na španskem še vedno vre, dokazuje med drugim tudi skoraj revolucionarna odločnost, ki jo je tisti pokažal madriški parlament: ostavil je dotedanjega državnega poglavarja Alcala Zamora, češ da je kršil ustavo. Levičarska večina je nato imenovala za začasnega predsednika republike dosedanjega predsednika parlamenta Martinezja Barria (na sliki).

že vse te kovačnice smrti imenujejo — da bodo izdelale dovolj drugačnih, železnih argumentov?

Optimisti pravijo, da se bodo diplomati izlepa sporazumeli. Letos še. In drugo leto najbrže tudi. Ker niso še vse države zadosti pripravljene za drugačno »sporazumevanje«. Ko pa bodo, bo pesem bržčas malo drugačna.

Tisti čas se približuje z velikimi koraki. Kakor pohujšanje v svetem pismu »sicer mora tudi on priti, a gorje tistemu, po katerem bo prišel!« Ali Angleži res ne čutijo, da s svojo politiko samo približujejo dobo novega obračunavanja med narodi?

Pozabimo za trenutek ta mračna razmišljanja in poglejmo rajši v živo življenje. Morda pa le ni tako hudo?...

Veliki francoski dnevnik »Journal« je razposlal prav te dni sedem svojih najboljših žurnalistov širom vse Francije: da bodo prisluškovali utripu naroda, da bodo iz ust ljudstva samega slišali, kako sodi o perečih problemih, zlasti o razmerju do Nemcev.

Dve izjavi med neštetimi se nam zdita posebno omembe vredni, saj imata svoj poseben pečat. Prvo od teh dveh je dal zastopnik osvobodene Alzacije, drugo pa prebivalci iz opustošenega ozemlja.

Alzacan, visok 60letni uradnik, ki je živel 43 let pod Nemčijo, sodi strogo realno in brez sentimentalnosti.

»Razumeti morate Nemce. Vživite se vanje in premislite, kako bi mi sodili, če bi bili iz-

gubili svetovno vojno. Če ne bi bili po tolikem trpljenju, po tolikšnih žrtvah dobili nazaj Alzacije in Lorene, če bi bili izgubili Alžir in Maroko, itd... O, prav lahko razumem veselje in ponos nemškega naroda in ljubezen, ki jo čuti do »osvoboditelja svojega ozemlja«. Samo Angležev ni moči razumeti. Prav zato, ker jih poznamo. Ker si ni moči predstavljati, kako more narod, ki je tako hladno realističen, ki tako pazi na svojo korist — kako more tak narod tolikanj naivno postavljati to svojo korist na kocko! »Ne dvomim, da Italija ne bo napadla Francije. Tudi Anglija ne. A prav tako ne dvomim, da Nemčija bo napadla Francijo,

Umrl je, star 60 let, dr. Robert Baran, profesor medicine na univerzi v Upsali na Švedskem. Po rodu Dunajčan, je izprva predaval na univerzi v Groningnu na Holandskem. L. 1914. so mu prisodili Nobelovo nagrado; izplačano je dobil l. 1915. v ruskem ujetništvu. Tolikšno kavalirsko ruske vladne je takrat zbudilo precejšnjo senzacijo v učenjskem svetu.

ali vsaj misli na to; to je pa isto. Ne pozabite, gospod, da je nemško zedinjenje staro šele 65 let, da ti ljudje ne vedo, kaj je civilna državljanska zavest (conscience civique), da imajo zgolj vojaško preteklost, ki so brezumno ponosni nanjo, in da ne bodo nikoli, naj govore karkoli, naj pišejo karkoli, naj izjavljajo karkoli, naj podpišejo karkoli — da ne bodo ti ljudje nikoli, pa prav nikoli priznali, da so vojno izgubili.

»Vedite: Dokler ne bodo Nemci, s Hitlerjem ali s kom

Italijani hočejo čim prej iziliti vojaško kapitulacijo Abesincev: zato pošiljajo neprestano nove čete v Vzhodno Afriko. Na sliki na desni: Italijanski kralj v razgovoru s častniki novih polkov, namenjenih v Abesinijo. — Spodaj: Umik poraženih abesinskih čet kažejo koč in vasi, ki jih Abesinci zažigajo, da sovražniku otežijo prodiranje. Na sliki vidimo prase med sovražniki v siju gorečih lesenih koč.

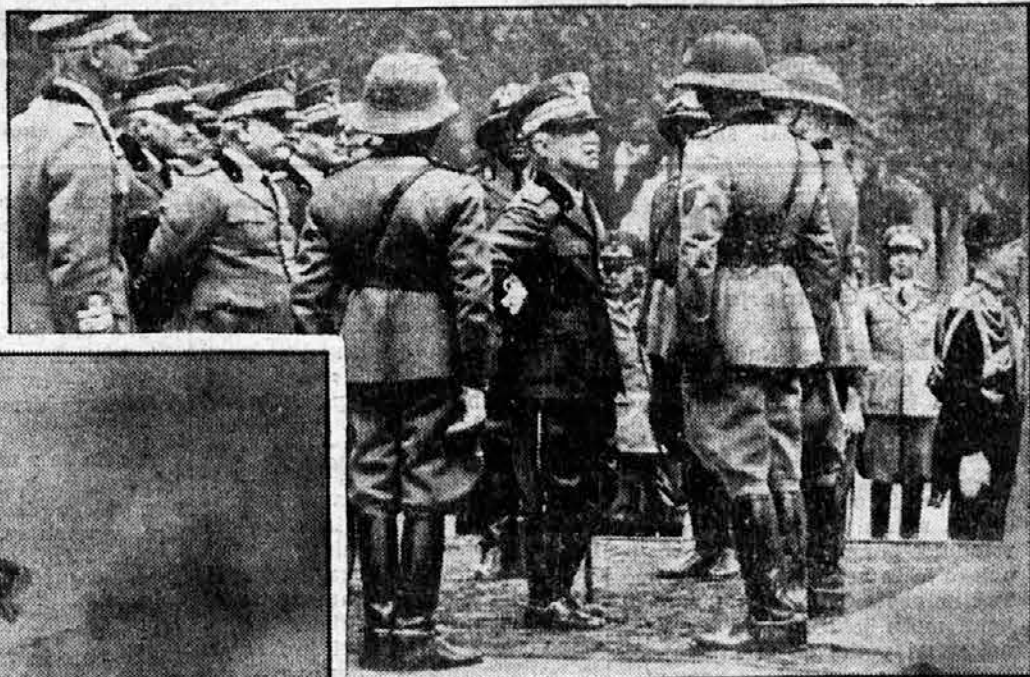
200 let bo minilo 21. aprila, kar je umrl princ Evgen Savojski, slavn avstrijski vojskovodja in eden izmed največjih generalov svojega časa. Posebno pomembna je bila njegova zmaga nad Turki pri Petrovaradinu.

drugim, dosegli v celoti svojega predvojnega stanja — vse dotlej ne bodo mirovali. In ko bodo to dosegli, bodisi z vojno, bodisi z vojnimi grožnjami, v treh letih ali v petdesetih letih — ko bodo dosegli stanje izza 2. avgusta 1914, takrat, vedite, bodo začeli sanjati o ustvaritvi velikega germanskega imperija.

»Vidite, gospod, takšna je edina resnica. Da jo razširimo, propagiramo in pojasnimo, se ne smemo ustrašiti nobenih denarnih žrtev. Kajti ta misel bi morala obvladati ne samo vso našo politiko, nego tudi politiko vseh evropskih narodov. Ne gre za to, ali ima Nemčija prav ali ne; gre za to, ali se hočemo ukloniti nemškemu vplivu, mi Francozi, Angleži, Italijani, Belgijci, Švicarji itd. — ali pa hočemo ostati kar smo, braniti svoje svoboščine, svoje tradicije, svoj značaj. Angleži tega ne razume. Obzaluje ga, toda ne očitam mu ničesar. Tudi povprečen Francoz ne bo čez nekaj mesecev nič bolje razumel, da pomeni anšluž za Francijo smrtno nevarnost.«

»Kakšen bi bil po vašem izhod?«

»Čim prej je treba obnoviti anglo-francosko-italijanski blok. Treba je dopovedati in prepričati Angleže o resnosti, o resničnosti nevarnosti, ki nam grozi. To je najvažnejše. Ko bodo Angleži to izprevideli, nam bodo sami od sebe ponudili roko. Takrat, in šele takrat bomo lahko brez nevarnosti segli v roko, ki nam jo Nemci ponujajo, in sklenili z njimi mir za 25 let, zakaj takrat jim bomo dali možnost, da bodo lahko spošto-

Predsednik »Zveze vojnih talcev« je izjavil:

»Mnogo smo prestali pri Nemcih, zelo mnogo... Danes, 20 let pozneje, sem prišča sprave. Odkrit prišča. Zakaj? Zato ker je bilo leta 1870 Francozov 39 milijonov in 40 milijonov Nemcev. Problem sega v prirodo. Ali veste, kako se množe kuncji? Nu, dragi gospod, Nemci so evropski kuncji. Nas je 40 milijonov. Njih je danes 67 milijonov. Zato je otročje odklanjati razgovor z njimi.«

Poročevalca je najbolj osupilo

Naš pravi domači izdelek!

vali svoj podpis. Ponos Nemčije je velik, toda njeno spoštovanje sile je neizmerno. »Kadar bo Nemčija imela pred seboj nekoga, ki bo lahko govoril mogočneje od nje, je to ne samo ne bo vznemirjalo, nego ga bo začela celo ljubiti, ker ga bo občudovala.«

V Pikardiji, deželi, ki jo je vojna opustošila, je bil eden izmed prvih glasov, ki jih je prestregel »Journalov« poročevalec, glas sprave: »Sporazumeti se moramo z Nemci.« sta izjavila neki kmet in neki livar v isti sapi. Kar sta pozneje povedala, poročevalec ne zapiše; šlo je na rovaš Angležev. In Italijanov.

Sploh je zanimivo, da prihaja največ glasov za direktno spravo z Nemci, brez posredovalcev, baš iz nekdanj zasedenih krajev. Neki bivši letalski minister je dejal na nekem banketu:

»Z Nemci se moramo sporazumeti, brez strahu, pa tudi brez maščevalnosti. Brez strahu, ker smo, če hočemo, zadosti močni. Brez maščevalnosti, ker smo vojno dobili.«

Neki bojovnik, ki ga je nemško vojaško sodišče obsodilo na smrt, a je srečno ubežal, je rekel:

»Ne uganjajmo čustvene limonade. Zunanja politika čustev ne pozna. Poglejmo rajši, kje se naši interesi ujema. Ne bodimo kakor kujavi otroci! Ne cmerimo se zaradi naših ljubih sosedov, ki nas tako radi žrtvujejo...«

in mu dalo misliti, da se do malega vse prebivalstvo ob belgijski in luksemburški meji, tam kjer so leta 1914 Nemci vdrli čez nevarno ozemlje na francoska tla, zavzema za direktna pogajanja z Nemci. Ti ljudje so izgubili vso vero v mednarodne obljube, ne verujejo v Zvezo narodov in se začenjajo zavedati, da se lahko samo nase zanesejo. Zato pravijo, da bi se bilo treba z Nemci pogovoriti — še enkrat, poslednjič. Če bi tudi to ne zaleгло, vedo, da bi bila vojna nezogibna.

Dve izjavi, dve stališči. I Alzacan i Pikardijec hočeta urediti račune z Nemci. Alzacan pozna svoje nekdanje gospodarje, zato bi rad imel zaveznika pri razgovorih. Pikardijec je trši in kremenitejši: rajši bi se sam pomenil z nekdanjim sovražnikom kakor ob asistenci zaveznika, ki ga je že tolikokrat pustil na cedilu.

40 milijonov proti 67 milijonov: nemara je res tod ključ do mira ali vojne v Evropi?

Medtem ko v Zenevi zasedajo, groze in obsojajo, medtem ko v Londonu prijazno poslušajo Ribbentropove sirenske glasove o miroljubnosti tretjega rajha, medtem ko v Parizu s strahom vladajo, na kateri stol bi sedli, na angleškega ali na italijanskega: medtem Italijani mirno in skoraj brez odpora prodirajo

v osrčje Abesinije. Tansko jezero je v njihovih rokah. Desije je padlo, še par dni pa bo po Adis-Abebi — in potem? Kaj potem?

To vprašanje bi z vso spoštljivostjo zadali gospodu Edenu in njegovim uglednim svetovalcem. Bogve ali se gospodom Baldwinom in Macdonaldom kaj zdi, kako klavrna je njihova politika in kako nezogibno je obsojena na flasko, če bo London delil dvojno pravico, eno Italiji, drugo Nemčiji?

Observer,

Življenje piše romane

V ječi postal milijonar

Tragična usoda vročkrvnega Španca

(gl) Richmond, aprila

V državi Virginiji (USA) so ugotovili, da je neki mož, ki je lani zaslužil več ko milijon dolarjev, zaprt, obsojen na dosmrtno ječo.

Življenje tega moža je snov za roman, kakor si jo je pretresljivejšo težko predstavljati.

Nekaj let je že tega, ko se je neki Juan Coquimbo izselil s Špankega v Ameriko. Bil je velesposoben tehnik in je imel srečo, da si je hitro našel službo v neki veliki tovarni. Mož je bil trezen, marljiv in častihlepen in je prebil svoj prosti čas s tem, da je študiral izdelavo modela za neko novo vrsto pralnega stroja, ki naj bi mu prinesel slavo in denar. Kajti le predobro se je zavedal, da mu bo oboje potrebno — z vsem žarom svojega južnjaškega temperamenta se je bil namreč zagledal v hčer svojega šefa. Deklica je bila zelo prijazna z njim in Coquimbo si je zato domisljal, da mu vrača ljubezen.

Kdo popiše zato njegov obup in njegov gnev, ko je lepega dne siljal v tovarni, da se je tista, ki je v njej že videl nevesto, poročila z nekim bogatim mladim trgovcem! Od bolesti ves iz uma, je šel in kupil revolver, planil v stanovanje mladega para in oba ustrelil. Videc kaj je storil, se je sesedel, duševno in telesno popolnoma strt, in se dal brez odpora aretirati.

Na smrt obsojen

Sodišče ga je obdodilo na smrt, a ker so porotniki podpisali prošnjo za pomilostitev, ga je pomilostilo na dosmrtno ječo. Tako so ga prepeljali v richmondsko kaznilnico.

Ker se je v zaporu vzorno obnašal, so mu čez leto dni na njegovo prošnjo dovolili, da sme nadaljevati prejšnje poskuse. V ta namen bi pa potreboval denarja, a kje naj ga vzame? Tedaj se je sam kaznilniški ravnatelj zavzel zanj in mu priskrbel potrebna sredstva. Našel je namreč kapitalista, ki si je ogledal načrte in obljubil, da mu bo ne samo pomagal dodelati model, nego bo celo zgradil tovarno in prevzel prodajo stroja — pod pogojem, da mu izumitelj odstopi 50-odstotno udeležbo pri dobičku.

Kapitalistu se ni bilo treba kešati. Coquimbo je dodelal svoj model in glej; pokazalo se je, da je njegov izum neverjetno porabnejši in cenejši od dotedanjih pralnih strojev; tako ni čudo, da je šel v denar ko sveže žemlje in da so morali tovarno od leta do leta povečevati. Prodaja se je tako množila, da je lani samo Coquimbove delež znesel več ko milijon dolarjev.

Dobrotnik za zamreženim oknom

Ko je nesrečni izumitelj videl, kako neizmeren dobiček se začneja stekati na njegov račun, si je dvakrat hotel vzeti življenje — iz obupa ob grenkem spoznanju, kako malo je zanj denar vreden in kako lepo in brez skrbi bi lahko živel, če se ni takrat tako nesrečno izpozabil. Obakrat so ga rešili šele v poslednjem trenutku. Ravnatelj kaznilnice in izpovednik sta mu nato izprosil obljubo, da ne bo nikdar več poskušal samomora.

Spoznanje

Nemški napisala Gert Gertnerjeva

Na ležalniku pred Nado je ležala bleščeča obleka iz zlatega brokata, majcen klobuček z velikim šopom temnega nojevega perja in bela kodrasta lasulja.

»Moraš na ta ples, Nada,« ji je prigovarjala sestrčina. »Prava sreča, da sem si izpahnila nogo. Viš, stopnisko imam... posodim ti vso to obleko in še večerni plašč povrhu... Tak ne obotavljaš se vendar! Tvojemu možu je celó všeč, da greš, nu, zakaj potlej še premišljuješ?«

Nada je skomignila z rameni. »Veš, redute so mi španska vas... pa tudi sploh, saj nisem za tako... Strah me je... kar tresem se... ko pa ne vem, kako naj se vedem. Take reči so za gosposke dame, ne zame.«

Ruša se ji je pomilovalno nasmehnila:

»Draga Nada, s kakšnimi mislimi vendar trapiš svoje možgane?! Stopila boš v razkošno dvorano, plesala boš, ves večer se boš sukala, malo se boš pošalila, privoščila si boš nedolžen flirt — skratka, imenitno se boš zabavala. Tak

Pregovorila sta ga, da je dal svoje velikanske dohodke na razpolago siromašnim umetnikom in potrebnim znanstvenikom — ko sam tako ne more nič z njimi početi!

Tako so ustanovili kuratorij za upravo Coquimbovega imetja, in ta kuratorij deli zdaj stipendije potrebnim intelektualcem. Marsikateri učenjak in umetnik, ki se danes lahko brez ubijajočih skrbi za vsakdanji kruh posveti ustvarjalnemu delu, blagoslovila nesrečnega jetnika.

V časnih beremo, da se je pred kratkim ustanovil odbor, ki bo posredoval pri vladi, da Coquimbo pomilosti. Vse okoliščine govore zanj, ne najmanj plemenita poraba njegovega denarja. In naposled tudi njegovo dejanje — umor v afektu — ne spada med nizkotna ljudelstva in se pač ni bati, da bi zagrešil nov zločin, če ga izpuste.

Tako je pričakovati, da bo pretresljiva richmondská drama vendarle čakala zadovoljiv razplet.

Človek svoji usodi ne uide

Napisal Alfred Polgar

Pred več leti so našli na periferiji Dunaja nekega berača. In prišlo je na dan, da se je bil mož njega dni udeležil neke polarne ekspedicije in da je bil eden izmed tistih redkih, ki so se rešili iz večnega ledu. Na severnem tečaju je ubežal ledeni smrti... zato da je zmrazil sredi Dunaja.

Ob koncu svetovne vojne so pisali časopisi o nekem črnovojniku, ki je odnesel zdravo kožo iz vseh bitk, kakor da bi sam angel varuh razpenjal krila nad njim.

Potem ga je ujel sovražnik. Toda posrečilo se mu je zbežati in po nestetih neprosto voljnih pustolovčinah se je vrnil v domovino. Deset korakov pred domačo hišo ga je povozil tramvaj do mrtvega.

Eden izmed redkih potnikov »Titanica«, ki so se rešili iz strašnega brodoloma, je nekaj let nato utonil v komaj dva metra globoki mlaki, kamor je bil zašel ponoči na povratku z veselega popivanja.

Letos v januarju se je na čuden način ponesrečil ameriški rekordni letalec Jack Hollyday. Ne na katerem izmed nešteti vratolomnih poletov; vse te polete je preстал brez sleherne nesreče. Nego takole: vsedel se je, dobre volje kakor je bil, na meter visokega gugalnega konja svojega sinčka, izgubil ravnotežje in padel tako nesrečno, da si je prebil lobanjo in obležal mrtev na tleh.

Človek ne uide svoji usodi. Zato če je pameten, bo opustil jalovo prizadevanje in se ne bo spuščal v boj proti njej.

Angleški humor

V cirkusu je začel neki slon vznemirljivo pokasičevati. Ravnatelj je zato zapovedal strežniku, da naj mu da vedro vode, ki ji je prišil steklenico whiskyja.

»Kako je bolniku?« je vprašal ravnatelj drugi dan.

»Se mu je že obrnilo na bolje, ker je popil ves whisky. Toda zdaj so začeli vsi drugi sloni kar tekmovali, kdo bo huje kašljal!«

pomislil vendar, saj si še mlada in lepa žena, pa životariš ko redovnica. Pozabi, vsaj eno noč pozabi, da si srečno poročena, pozabi, da si resna in pridna in pošena — zabavaj se, pošteno se iznori, kakor se to spodobi takšni lepi in od življenja kipeči ženi!

Nada je bila zares lepa, drobna, vitke postave, plavih rjavih oči... In ustnice — majcene in rdeče ko mak. Peter, njen mož, je to zmerom znova opazil — kadar ga niso preveč morile kupčije in večne denarne skrbi. Toda žena, ki se je zdaj poslovila od njega, da pohiti na veliko pariško reduto, se mu je zdela nekam spremenjena. Ni bil samo svetil in bleščeči brokat, ki je povzdignil njeno postavo — ne, ne! Njena ramena so bila zdajci tako bleščeče bela, njene ustnice kipeče in vabljive in pod temno zarisanimi obrvmi so goreli plamenji v njenih očeh...

»Dobro se zabavaj — in zvesta mi ostani!« se je malce prisiljeno pošalil Peter. V dno srca mu je bilo žal, da si ni bil še o pravem času kupil vstopnice za ta zdaj do poslednjega sedeža razprodani večer.

Po širokih stopnicah je stopala Nada proti bleščeči dvorani. Brž se

Komedije življenja Papiga odkrila iznevero

Richard mu je bilo ime, papiga ga je pa klicala... Jackie

(di) San Francisco, aprila

»Tako ne gre več in ne gre!« je obupano vzkliknil mister Anderson. »Ali sem poročen s teboj, Vivian, ali pa s tvojo papigo. Ta stara vreščulja me bo še v grob spravila. Le kaj ima papiga opraviti v zakonski spalnici? Ali jo boš spravila drugam, ali pa...«

Viviani so oči zalile solze. »Kako brezsrčen človek si!« je zahtevala. »Le s čim se ti je ta ubožica nedolžna zamerila? Viktorija ni vendar še živi duši ničesar začela storila. Navajena sem je in mi ne pride na um, da bi se ukločila tvojim histeričnim muham.«

»Zdaj je pa tudi moje potrpežljivosti konec,« je zarohnel mr. Anderson. »Zvečer hočem imeti mir, ne pa da bom poslušal bedasto brbljanje tvoje papige. Kakor sem rekel: papiga mora proč!«

»Jaz ti pa povem, da bo Viktorija ostala pri meni!« je vzkliknila mrs. Andersonova in zaloputnila vrata svojemu možu pred nosom.

Papiga je vselej zmagala!

Toda mr. Anderson ni odnehal. Uh, kako je sovražil to papigo! Ptica mu je dobesedno zastupljala življenje.

Viktorija je bila za govorjenje posebno nadarjena žival. Le škoda, da je svoje znanje najrajši razkazovala v navzočnosti mistra Andersona. Kadar je hotel biti posebno ljubezniv s svojo Viviano in je vzel njeno glavicu v svoje roke, je prav gotovo zaslišal Viktorijino vreščanje, in tisti mah je bilo konec najlepšega razpoloženja. Včasih se je spomnila in se je prijavila k besedi prav takrat, ko je mr. Anderson sladko zadrževal.

Naposled je prišlo tako daleč, da je mr. Anderson odšel k odvetniku, da se pogovori z njim zastran ločitve. Toda odvetnik je menil, da mu ne kaže; sodišče bi se po vsej priliki zavzelo za živiljubno ženo, moža bi pa morda še obsodilo zaradi »krutega« ravnanja z njo...

Skripajoč z zobmi se je mož vdval v usodo. Viktorija je zmagala.

Viktorija postaja indiskretna

Pol leta je minilo po popisnem zakonskem prepiru. Mr. Anderson je mnogo potoval in kadar se je vrnil, je po navadi doživel pri ženi hladan sprejem.

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremilja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrš vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

je še mimo grede ozrla v veliko ogledalo — in zdela se ji je, da se ji smehlja iz brušenega stekla tujka, tujka z majhno čipkasto krinko...

Nasmehnila se je, zakaj ta tujka je bila toli prikupna — in vendar ji je bila na moč podobna — v hoji, v gibih — in vendar je bila spet popolnoma drugačna ko drobna Nada.

Plesala je z mnogimi, smejala se je, srebalja šampanjec, ki mu ni bila vajena. Moški so ji sadili rožice, šepetali so ji, da je lepa, zapeljiva — in Nada je bila v devetih nebesih. Jutri — jutri bo itak vse pri kraju, nocoj je pa dvorana tako svetla, tako razkošno bleščeča, godba poje in vabi... njo, samo njo — pisane papirnatke kaže se ji ovijajo okrog vratu...

Nada se ni utrudila. Nekdo, mlad in prikupen je bil, ji je poljubljal roke, in ona mu jih je zdajci odtegnila in odšla dalje... Spet ji je nekdo šepetal na uho, prosil jo je, naj odide z njim — toda Nada se je že zavrtela s tretjim...

Izenadila se ji je pa prikloplil neki neznanec — in Nada je pobledele za majceno krinko. Drugačen je bil, drugačen ko vsi oni, ki je doslej z njimi plesala. Nekaj je bilo v njegovih sivih, hladnih

Nekega dne — vrnil se je ravno z dolge odsotnosti in Newyorku — se pa ni mogel in ni mogel nadejati, tako izpremenjena se mu je zdela ženica.

Pozdravila ga je s kar prekipelavo prijaznostjo. Moža je to kajpada razveselilo, saj si je zmerom prizadeval, da bi vladal v hiši mir.

Kmalu nato — mrs. Andersonova je bila šla nakupovat — je imel mož slučajno opravek v spalnici. Kajpada se je papiga začela kaj dreti in prodajati svoje jezikovno znanje.

Mr. Anderson se je nehoti nasmehnil. Zdajci je pa napei ušesa. Papigin glas je postal nekam hudo nežen, ko je vzkliknila: »Jackie... sweetheart... Ljubček!«

Andersonu je vsa kri udarila v glavo. Njemu namreč ni bilo Jackie ime, Richard je bil; papiga je mogla te izdajalske besede slišati samo v spalnici!

Epilog pred sodnikom

Mr. Anderson je spet odpotoval, popreje je pa popolnoma na tihem naročil nekemu zasebnemu detektivu, naj opazuje njegovo ženo. In prišlo je na dan, da jo je res v njegovi odsotnosti obiskoval neki mož.

Kajpada je mr. Anderson brez odlašanja vložil ločitveno tožbo. Pri razpravi je pa njegova žena iznevero odločno tajila, češ da je Jackie neko docela nedolžno znanje še iz šolskih let. Toda njen mož je pripeljal s seboj nepodkupljivo pričjo: papigo.

In Viktorija je res izpolnila svojo dolžnost. V začetku je kvasila vse mogoče neumnosti, potlej je pa začela govoriti tudi o Jackieju, »ljubčku!«

Takrat je mrs. Andersonovi zmanjkalo besed. Sodnik je ločil zaken po njeni krivdi.

Galantno ji je hotel mož za slovo izrečiti še njeno ljubljeno papigo. Toda gospa Vivian se je srdito obrnila in užaljeno odvihrala skozi vrata.

To in ono o telefonu

(q2) Bern, marca.

Na Švedskem je razmerje med pisemskimi in telefonskimi sporočili 30 : 70, to se pravi, od 100 sporočil jih pride 30 s pismi ali dopisnicami, 70 pa po telefonu.

V Švici je razmerje 52 : 48 v korist pism.

(V Jugoslaviji ne poznamo statistike o tej stvari; brčas bi bilo razmerje 95 : 5 ali še slabše v škodo telefona.)

V vseh naprednih in civiliziranih državah se uveljavlja spoznanje, da se trgovska naročila in sploh kupčijski razgovori po telefonu dosti bolje in nepriljubljeneje urede kakor s pismi, kjer človek nehoti zaide v zveržene književne oblike.

V 8. številu časopisa »Praktische Physik« iz leta 1891 se bere protest 500 nemških kmetov iz leta 1848 zoper napeljevanje telefonskih naprav čez njihova polja, češ da je »telefonska napeljava nevarna življenju in imetju in škodi poljem in njivam.«

Henry Ford ima telefon (brezžičnega, kajpada) instaliran na armaturni plošči svojega avtomobila. Ondan je po njem govoril z zastopnikom svoje tovarne v Buenos-Airesu v Argentini.

Mnogo ljudi pleše okoli zlatega teleta, še več telet pa okoli zlatih ljudi.

Zanimivosti z vsega sveta

80 letnico bo praznoval v začetku maja profesor Siegmund Freud, znani avstrijski filozof in oče psihoanalize. Na Dunaju so že sestavili mednarodni odbor učenjakov in književnikov, ki priredi jubileju na čast veliko akademije.

Buster Keaton je ozdravel, beremo v ameriških listih. Pred nekaj meseci so ga bili pripeljali v umobolnico, te dni se je pa spet vrnil v Hollywood in se baje izvrstno počuti. K ozdravljenju je mnogo pripomoglo zboljšanje njegovih zasebnih zadev, ko se je njegov odvetnik pobotal z njegovo prvo ženo in je tudi njegova druga žena odstopila od ločitvene tožbe.

Za varčne kadilce je neka nemška tovarna začela izdelovati tridelne cigarete. Cigareta je z dvema pregradama tako razdeljena na trije, da jo lahko trikrat prižgete kot novo.

Predsednik irske vlade g. de Valera je nevarno obolel na očeh in se je zato odpeljal v Curih (Švica) k očesnim specialistom.

Ze dve leti ne spi indijski milijonar Raj Bahadur Ramdžidas. Zdaj je razpisal velikansko nagrado za tistega, ki mu bo vrnil spanec.

Sonja Henie — filmska igralka. Prvakinja umetnega drsanja Sonja Henie pojde v Hollywood. Da se pripravi za novi poklic, je te dni kot manekinka nastopila na modni reviji v Newyorku.

Desetletnico poroke sta te dni praznovala v Hollywoodu Rod la Rocque in Vilma Banky. Takšnega »dolgoživskega« zakonskega rekorda filmska metropola do malega ne pomeni. Jubilej sta bila za nemega filma med prvimi zvezdami na hollywoodskem nebu.

Nemi poslanci. Novi nemški parlament ima 740 poslancev (prejšnji jih je imel 669). Nemški poslanci nimajo glasovalne pravice, tudi predlagati ne morejo ničesar, ne govoriti na sejah — in v zvezi temu dobe v redu poslanske dnevnice.

Zakona umrta isti dan. V Ozenicah pri Topolčanah na Slovaškem je umrla po daljši bolezni žena okrožnega zdravnika dr. Geze Nemlahe. Mrtvaški list ji je napisal mož sam. Deset minut nato je pa umrl še on; zadela ga je kap.

Nove šahovske figure je pred kratkim izdelala neka dunajska tovarna igralka. V tem novem šahu predstavljajo bele figure italijansko vojsko, črne pa abesinsko. Črni kralj je neguš, beli duce. Trdnjave so letala, kmetje pa vojaki.

Na južnem tečaju ne poznajo ozeblin, trdi slavni raziskovalec Richard Byrd. Nezaslišan mraz (80 stopinj) ubije tudi vse bakterije. Meteorolog Byrdove posadke je imel vse življenje ozeblino, na južnem tečaju se jih je pa kmalu odkrižal in se je vrhu tega še za 22 kil zredil.

Trdovraten samomorilec je Henri Dumontez, kmet iz Charollesa na Francoskem. V eni sami noči se je najprej ustrelil, potem si je razparal trebuh s kuhinjskim nožem in nato požrl še podganji strup. Vzlie temu upajo, da ga bodo rešili.

Signale z Marta je baje zapazil francoski zvezdoslovec profesor Robert Damion v Nici. Iz svoje zasebne zvezdarne je že večkrat okoli Marta opazil neko sinjo svetlobo, ki je svetila nepretrgoma 40 ur. Damion je prepričan, da dajejo te signale »prebivalci« planeta Marta.

Uspešne eksperimente z električno žarnico, ki dobiva energijo od sonca, so te dni napravili v nekem varšavskem laboratoriju.

znal mnogo žen, da jih je mnogo imel in nobene ljubil — pravil ji je stvari, ki jih ženske tako rade poslušajo. Nežno ji je božal drobne prste, nežno ji je božal golo roko.

»Ti, ti si tista ženska, ki sem zmerom hrepenel po njej, ženska, ki sem jo leta in leta do današnjega dne zamenjaval. Pojdi z menoj. Odpotovala bova, jutri zarana, kamor boš hotela. Denarja imam dovolj, želi si kar si hočeš... Pojdi nocoj z menoj — neizmerno srečna bova...«

Ona se je nasmehnila, sprva nekam nejevolno, potem resneje, in naposled je prislonila svojo drobno, trudno glavicu na njegovo ramo in njena mehka, trepetajoča usta so se strnila z njegovimi.

Veselica je bila pri kraju. Godci so pospravili instrumente in Nada si je ogrnila mehki kožušek svoje sestrčice.

»Zdaj, zdaj precej pojdi z menoj,« je prosil neznanec, »te prelepe noči še ne sme biti konec.«

Nada se je zagledala v njegove oči.

»Ne,« je naposled komaj slšno dahnala, »domov še stopim. Da se preoblečem. S to belo lasuljo in s to tujo zlato obleko — to nisem ja... K tebi bi rada prišla taka, kakršna sem v resnici.«

Ni je mogel pregovoriti, odločno

KRATKE ZGODBE Z VSEH VETROV

Koliko zasluži in koliko izda angleški kralj

(yO) London, marca. Vzdrževanje buckinghamske palače stane 30.000 funtov (7 milijonov din) na leto. Te izdatke mora plačati kralj sam iz svoje privatne šatulle, ki znaša 110.000 funtov (24 milijonov din) na leto. Vsa dela, vse adaptacije itd., ki bi jih hotel kralj izvršiti v svoji palači, gredo na njegov rovaš. Zasebni izdatki angleškega kralja se razdele nekako takole: 2000 funtov (450.000 din) gre na leto za kraljeve vinske kleti, 6000 funtov (1.350.000 din) za perilo; 5000 funtov (1.125.000 din) za garažo in hleve, 5000 funtov za livreje itd. 250 služabnikov, lakajev itd., uslužbenih v kraljevi palači, ne dobi plače iz kraljeve zasebne aparature; v ta namen dobi vladar posebej 125.000 funtov (29 milijonov din). Buckinghamsko palačo cenijo na 3 milijone funtov (okoli 700 milijonov našega denarja). Kralj Edward VIII. je bogatejši od svojega očeta, ker mu gredo še dohodki vojvodine Cornwalliške (40.000 funtov ali 9 milijonov din). Za primerjavo: civilna lista italijanskega kralja znaša 58 milijonov frankov (okoli 150 milijonov din) na leto; približno prav toliko je dobival tudi bivši nemški cesar Viljem II. (»Daily Express«)

Nerodnost in takt

(fn) Pariz, aprila. Na križišču Hausmannovega bulvarja, kjer je posebno živahen promet, je neka mlada avtomobilistka — po videzu sodeč, še ni bila prav vajena soforiranja — oplazila z blatnikom nekega pešca. »Kje ste se pa učili soforiranja?« je negalantno zabeskal prizadej. Brez pomišljanja mu je dama odgovorila: »V tisti šoli, kjer ste se vi naučili... lepega vedenja.« (»Journal«)

Elektrika človeških oči

(eo) New York, aprila. Ameriški učenjak dr. Wallace Osgood Fenn, profesor na univerzi v Rochesteru, je dognal, da ustvari sleherni gib človeškega očesa slaboten električni tok. Izdelal je celo občutljiv aparat, ki reagira na te »očesne« toke in tako zabeleži prav vsak premik oči. S tem aparatom je učenjak ugotovil, da se oko petkrat premakne, ko prebere eno vrstico v časopisu, da ostane nepremično, kadar človek zmaže z glavo, in da se enkrat premakne, če nagneš glavo na stran. (»Time«)

Nazorna prispevoda naše civilizacije

(gn) Pariz, aprila. Neki profesor je sestavil primerjalno tabelo naše civilizacije. Mož pravi: Če bi hoteli zgodovino človeštva od prvih začetkov do današnjih dni narisati v merilu človeka, ki

je danes star 50 let, bi rekli, da je ta človek prebil 49 let kot divjak in potujoč pastir (nomad); pred 6 meseci se je naučil pisanja; pred 60 dnevi je postal kristjan; 2 tedna šele ve, kaj je tisk; pred tednom dni je zažgal poslednjega krivoverca; 3 dni se šele vozi z železnico, in z odkritjem letalstva je prosil svoj petdesetletnico.

Oba imata prav

(SN) Quebec, marca. Pred kratkim je dr. J. H. Putnam, generalni nadzornik za šolski pouk v Kanadi, napisal v nekem poročilu, da je »80% deklet namenjenih v zakon, preden učakajo trideseto leto, in da bi zato morda kazalo, da se rajši uče česa drugega kakor stenografije in glasbe, da bi se rajši učile, kako se postelja pripravi in kosilo skuha, kako se nogavice zakrpajo in gumbi prišijejo...«

Tako je napisal dr. Putnam in je bil vesel, da je ožigal nezdravi sistem dekliških šol — ni pa računel z gospo Casgrainovo, ženo samega predsednika poslanske zbornice in vneta prvoboriteljica za ženske pravice. Še preden se je ugodnemu dr. Putnamu dobro posušilo črnilo njegovega poročila, je že dobil od nič manj ugledne gospe Casgrainove odgovor, da bi »tudi mlademu moškemu svetu kazalo, da se nauči popravljanja pipe pri vodovodu in kako se ubije jajce, ne da bi se zilo po tleh; da bo znal pripraviti skodelico čaja in jo ponesti svoji bolni ženi, ne da bi koga poparil, ne sebe, še manj pa njo...«

Kajti — tako konča modra gospa Casgrainova — gospodinjstvi pouk je resda v prvi vrsti ženskam namenjen, nič manj pa ni potreben moškim, saj je sreča vsakega gospodinjstva plod sodelovanja obeh! (»Journal«)

Sin Franca Ferdinanda, avstrijskega prestolonaslednika, ki je padel 28. junija 1914 v Sarajevu pod krogami atentata, knez Ernest Hohenberg, se je zaročil z miss Marijo Terezijo, edinko na Dunaju živečega angleškega kapitana Georgea Wooda in grofice Lonyayev. Presenetljiva je podobnost mladega kneza z njegovim očetom, čigar smrt je sprožila najstrahotnejšo vojno vseh časov.

Nevsakdanji mali oglaš

(eo) Praga, aprila

V »Prager Presse« beremo: Naše uredništvo je dobilo pismo, v katerem nas pisec prosi, da priobčimo zastoj tale mali oglaš:

Ker ne morem in ne morem dobiti službe, sem pripravljen dati svoje telo na razpolago znanstveniku, ki bi hotel na živem telesu delati zdravniške ali kemijske poskuse.

Pisec tega pisma je 35 letni mož, oče osmih otrok in že 4 leta brez dela in zaslužka. Njegovega malega oglasa uredništvo ne objavlja zato, da bi mu pomagalo dobiti službo, kakršno išče, temveč da opozori nanj ljudi, ki imajo kaj srca in dobre volje.

»Aretirajte samce!«

(ew) New York, aprila. Prebivalci Aurore, neznatnega mesteca v državi Illinois (USA) so napravili kaj nenavaden poskus. Porabili so 29. februar (dan, ki je za normalno leto tako rekoč itak odvisen), da so za 24 ur izročili vso javno upravo v ženske roke.

Ti funkcionarji v krilih, izvoljeni in izbrani po vseh pravilih, so bili večidel zelo mladi: »županji« ni bilo niti 25 let, policijski šef jih je pa štel komaj 23. Enodnevni občinski svet se je hotel postaviti z nečim prav posebnim: dal je »redarkam« neusmiljen nalog, da morajo aretirati vse samce, kjerkoli jih dobe. In redarke si tega niso dale dvakrat reči: odpeljale so uboge samce v zapore in tam so jih strogo zadržale, zakaj se ne oženijo, naposled so jih pa izpustile, a ne prej, dokler niso plačali globe v obliki... svile, cvetic in sladkorčkov.

Do tod je ženska uprava še nekako funkcionirala. Toda ko je nekje v predmestju nastal ogenj, se je enodnevni »materji županji« vendarle zdelo modrejše poklicati na pomoč moške gasilce...

Ogledala v telefonskih govornicah

London, marca

Londonška poštna uprava namerava v vseh javnih telefonskih govornicah obesiti ogledala. Časopisi so se pa brž postavili po robu, zakaj premnogi trgovci, trgovski potniki in naposled častnikarski poročevalci sami so zagnali krik, da bodo odslej morali še dalje čakati pred telefonskimi govornicami kakor doslej; kajti sleherna lepota si bo pred telefonskim ogledalom sveže poslikala pročelje svojega obraza in si znova zarisala zapeljive črte okrog oči in pordecila srčaste ustnice. Za božjo voljo, samo ogledal nikar!

Poštna uprava je pa drugače mnenja. Ogledala bodo visela v telefonskih govornicah; če bi pa res ovirala telefonski promet, bo uredila poštna uprava poseben mehanizem, ki bo v določenem času ogledala zastrl.

ženske bolezni

Poznamo premočne menstruacije (mesečno perilo) v sled slabokrvnosti, zatem menstruacije, ki radi slabotnosti predolgo trajajo, potem zopet menstruacije, ki so zvezane z bolečinami in to pri raznih vnetjih in krčih, kateri so največkrat nervoznega karakterja. Premalo časa trajajočim menstruacijam, ali pa če ista sploh izostane, je vzrok splošna telesna slabost. Ravnotako je pa tudi neredna menstruacija, ki nastopi prezgodaj ali prepozno, posledica slabe telesne konstitucije. Vse te motnje mesečnega perila povzročajo ženam mnogo skrbi.

Teden dni pred pričakovanim nastopom menstruacije je treba pričeti z dnevnim pitjem Planinka čaja, kar naj traja 14 dni. Sedeče kopeli, lahka dieta, samo lahko prebavljivo meso, mnogo mleka, sadja in soljiva. Poskrbeti je za dobro čiščenje. Gospodična, 24 let stara, je imela radi slabokrvnosti in slabotnosti zelo neredno mesečno perilo (menstruacija). Stalno je trpela na migreni, bila je utrujena in zelo razdražljiva. Zdravljenje s Planinka čajem je povzročilo, da je menstruacija postala redna, brez migrene in nervoznih pojavov. Reg. S. 529/36

»Pišite brez peresa!«

(zK) Rim, marca

»Odložil pero in opusti črnilo, pa boš vendar lahko opravil svojo korespondenco prav tako kakor doslej. Poslovni ljudem, ki se bodo ravnali po mojem nasvetu, bo prihranjeno mnogo denarja in jeze. Troškov nikakih. Moje pojasnilo vas bo osupilo. Stane samo 80 centesimov (2 din); priložite jih v znamkah!«

Tako se je gласil reklamni dopis, ki ga je razposlal Andrea Battelli

iz Rima več tisočem trgovcem, industrijem itd. širom Italije.

In mož se ni ušel. Cele skládance dopisov mu je romalo dan za dnem v hišo in v slehernem pismu je bilo znamk za 80 centesimov. Battellijev odgovor je bil pa tudi res na moč presenetljiv. Razposlal ga je kar na dopisnici; kratko in jedrnat se je bralo na njej:

»Piši s svinčnikom, bedak!«

Potegnjeni so se hočeš nočeš smejali nesramni šali in se sami pri sebi sramovali, da so šli na limanice. Nekateri pa niso imeli pravega smisla za te vrste humor; zato so gospoda Battellija ovadili, češ da jih je osleparil. Policija je duhovitega »pridobitnika« aretirala, zdaj ga je pa sodišče zašilo za nekaj mesecev.

1 dolar za Shawovo misel

(eo) Madrid, aprila

Neki ugleden newyorški založnik je pri nekem slavnostnem sprejemu tako uredil, da je sedel zraven Bernarda Shawa. Toda slavni satirik ni pokazal posebnega veselja nad to sosesčino; da mu ne bi bilo treba odgovarjati na založnikova vprašanja, se je delal, kakor da je zatopljen v globoke misli.

Nekaj časa se je American premagoval, potem je pa tem huje udarilo iz njega:

»Dovolite, mister Shaw: en dolar bi z veseljem žrtvoval, če bi izvedel, na kaj zdajle mislite.«

»En dolar? Toliko ni vredno,« je odgovoril Shaw, ne da bi bil trenil z očmi.

»Ni mogoče! Na kaj ste pa potem mislili, mister Shaw?«

»Na vas...« (»Ahoraz«)

Pod goró...

Prišel je Abesinec iz Abesinije, živeti je hotel kakor mu gre; pod goró, pod to goro zelenó.

Prišel je Italijan iz Italije, požrl Abesinca in sankcije; pod goró, pod to goro zelenó.

Prišel je Nemec iz Nemčije, zasedel Porenje z vojsko je; pod goró, pod to goro zelenó.

Prišel je Anglež iz Anglije, tolažil Francoza iz Francije; pod goró, pod to goro zelenó.

Prišla bo smrt iz vojašnice, vzela Evropo iz norišnice; pod goró, pod to goro zelenó.

Ivan Rob

Kontesa Klara

Roman

Po francoskem izvirniku
Georgesa Ohnela
priredil A. R.

3.

nadaljevanje

»Milostljiva,« je dejal, »mislim, da delate krivico sedanjim dobi. Res je, realizem in materializem sta zdaj na sploh v modi, toda zato ne gre kar vseh obsoditi. Se živé nesebični moški, ki so jim lepota, čednost in um najvišje vrline pri ženski. Ne trdim sicer, da poznam mnogo takih ljudi, a enega le poznam — in to je dovolj.«

»Kaj pomenijo te besede?« je začudeno vprašala graščakinja.

»Samo tole,« je počasi odgovoril notar. »Poznam nekega zelo častive vrednega moža, štejem ga med svoje prijatelje, in ta mož je videl mlado grofici in se pri priči zaljubil vanjo. Ker je vedel, da je zaročena z mladim grofom, se ni drznil razkriti svojih čustev; danes ko ve, da je spet prosta, bo pa izpregovoril, če bo gospa grofica dovolila.«

Grofica je strmo pogledala gospoda Bachelina.

»Ta mož je René Derblay, kaj ne?«

»Da, milostljiva gospa, uganili ste,« je drzno pritrdil notar.

»O, vem, kakšna čustva goji plavzar do moje hčere,« je povzela grofica. »Saj jih pred nikomer ne taji.«

»Zato, milostljiva, ker ljubi mlado grofici, ker jo ljubi iskreno kakor le kdo!« je vneto vzkliknil notar. »Toda vi gospoda Derblaya ne poznate in zato ga pač ne morete prav preценiti.«

»Vem le to, da je daleč na okoli zelo priljubljen in v častih pri ljudeh. A vi, dragi moj Bachelin, vi morate biti, če se ne motim, njegov dober prijatelj, ko vas je sama hvala o njem?«

»Naj vam povem samo to, milostljiva, da poznam gospoda Renéja in njegovo sestro Suzano že od rojstva. Njegov oče me je štel med svoje prijatelje, in na to sem si nekoliko domišljala. To naj vam bo v pojasnilo, milostljiva, zakaj sem se vam drznil govoriti o njegovih čustvih. Upam, da mi ne boste zamerili. V mojih očeh ima gospod René le eno napako: svoje ime. Piše ga z eno samo besedo, brez opuščaja — čeprav vem, da je drugače njegova rodovina zelo stara in ugledna. Bogve ali se niso njegovi predniki pisali z dvema besedama, pa so za velike revolucije opustili tako pisanje?«

»Naj le obdrži ime, kakor ga ima,« je rekla žalostna grofica. »Temu imenu dela čast, in v dobi, v kakršni živimo, to zadošča. Samo grofa Gastona poglejte: pustil je Klara, ko je izvedel, da je brez denarja. Zdaj ga pa primerjajte z gospodom Derblajem, s tistim, ki ljubi obubožano dekle — pa mi povejte, kateri od obeh, plemič ali navadni meščan, je v resnici plemeniti!«

»Gospod Derblay bi bil srečen, če bi vas mogel slišati.«

»Ne omenjajte mu tega,« je resno odkimala graščakinja. »Kontesa Klara ne bi od nikogar sprejela velikodušnosti. Kolikor jo poznam, se mi zdi najverjetnejše, da bo ostala neporočena. Daj Bog, da je ne bi ta dvojni udarec preveč prizadel!«

Notar je malo pomolčal, nato je pa dejal z glasom, ki se mu je tresel od prikritega vznemirjenja:

»Naj se zgodi karkoli, milostljiva gospa, spomnite se, da bo gospod Derblay najsrečnejši človek na svetu, če mu vsaj upanja ne vzamete. Čakal bo, zakaj on ne spada med tiste, ki čutijo danes tako, jutri pa drugače. In zdaj, če mi dovolite, naj vam dam dober svet: ne govorite o tem gospodični hčeri! Morda se bo mladi grof še premislil.«

Notar meri na pisavo d'Erblay: d' in de (kakor v nemščini »von«) je na Francoskem znak plemstva.

slil. In naposled bo kontesi za trpljenje še zmerom ostalo dovolj časa.«

»Prav imate. Toda svojemu sinu moram vendarle povedati, kakšna nesreča ga je zadela.«

To reki je vstala in stopila proti verandi. Tam je pomignila mlademu možu, ki je potrpežljivo čakal, kdaj bo konec razgovora.

»Nu,« je veselo vzkliknil, »ali je seje že konec, ali me pa kličete, da se je tudi jaz udeležim?«

»Da,« je tiho odgovorila grofica. »Nekaj važnega ti moram zaupati, le bojim se, da ti bo šlo preveč do srca.«

Mladi grofič se je zresnil.

»O čem govorite, mati?«

»Gospod Bachelin, sin moj, je dobil od našega londonskega zastopnika pismo.«

»Za stran pravde?«

»Da.«

Oktavij je pristopil bliže k materi in jo nežno prijel za roko:

»Izgubili smo, kaj ne?«

Grofico je presunilo, videč kako hladnokrvno je njen sin sprejel nesrečno novico. Vprašujoče je pogledala Bachelina, kakor da bi terjala od njega pojasnilo. Ker je pa notar molčal, se je spet obrnila k svojemu sinu.

»Tak si že veš?« je vprašala in globoko zasopla. Kar oddahnila se je, videč, da se je Oktavij tako hitro vdal v usodo.

»Vedel ravno nisem,« je odgovoril mladi mož, »le slutil sem. Toda reči nisem maral ničesar, ker vam nisem hotel vere jemati. Zdaj vam lahko povem: že dolgo sem bil prepričan, da je pravda izgubljena, in zato me tudi ni preveč pretreslo. Hudo mi je bilo le zaradi moje sestre, ker je bila v nevarnosti njena dota. Mislim pa, da se dá ta stvar zelo enostavno urediti. Dajte Klari se tisti delež iz svojega imetja, ki ste ga meni namenili — za stran mene bodite pa brez skrbi, se bom že kako prebil v življenju.«

Pri teh velikodušnih sinovih besedah je grofica zardela od ponosa. Obrnila se je k notarju in vzkliknila:

»Kako sem mogla tožiti in obupavati, ko imam pa takega sina!« To reki ga je sklenila v roke. »Vri dečko si, sin moj!«

»Ne hvalite me,« je ganjeno odvrnil Oktavij. »Rad imam svojo sestro in vse bi dal, da bi bila srečna. A ko že govorimo o teh žalostnih rečeh — ali ne mislite, da je molk mojega bratrance nekako v zvezi z izgubljeno pravdo?«

»Ne, ne, motiš se, otrok!« je hlastno vzkliknila grofica. »A če bi se Gaston res...«

»O, to naj vas ne skrbi, mati,« ji je skočil Oktavij v besedo. »Če bi se Gaston obotavljal izpolniti svojo besedo, danes ko mu moja sestra ne more več postreči z mi-

lijonom v vsaki roki, bi rekel, da grofi Beaulieuji niso tiste vrste ljudje, ki bi ga prijemali za besedo. Denimo, da se Gaston res ne bi hotel poročiti z mojo sestro: mislim, da ne bomo mi tisti, ki bi zato škodo trpeli.«

»To si dobro rekel, sin moj!« je vzkliknila grofica.

»Imenitno, gospod grof!« je navdušeno pritrdil še notar. »In če mlada kontesa ni več dovolj bogata za takele lovce na doto, bo sama še zmerom zadoščala za tiste, ki ljubijo s srcem.«

Grofica je notarja strogo ošinila z očmi in mu brez besede zapovedala molk. Toda gospod Bachelin ni mogel skriti zadovoljstva, videč, da se je tako srečno končala kriza, ki se je je bil tolikanj bal; spoštljivo se je poslovil od graščakinje in njenega sina in naglo, kakor so mu stare noge dale, krenil nazaj proti Malmaisonu.

3

Nesreča v rudniku

Gospod Bachelin se ni motil: res je bil gospod Derblay tisti, ki ga je bil mladi grof Beaulieu srečal v tolikanj nekanzi obleki v malmajsonskih gozdovih. Zaman ga je grofič klical nazaj, tovarnar ga ni maral slišati. Neobčutljiv za veje, ki so ga opletale, in trnje, ki se mu je zadiralo v kožo in obleko, je planil skozi gozd, ne vedoč, kam hiti. Tako praznično je bilo v njegovi duši; saj ga je bilo to prečudno naključje približalo njej, ki jo je oboževal v svojih sanjah.

Hitel je skozi gozd nizdol proti dolini. Čedalje hitreje so ga nesle noge, kakor so se mu čedalje mrzličneje podile misli po glavi.

»Če bo grofič izvedel, s kom je govoril — in izvedel bo prej ali slej — pač ne bo mogel imeti v slabem spominu moža, ki je bil dotlej po njegovih besedah graščakovim tako neprijeten sosed. Kdo ve... morda bo to srečanje obrodilo prijaznejše razmerje med obema sosedoma? A to bi pomenilo, da bi smel priti v bližino nje, katere sladki obraz se mu kaže v vsakih sanjah, smel bi z njo govoriti!...«

Toda pri tej misli se mu je skoraj zamagljalo pred očmi; zdelo se mu je, kakor da bi mu v njeni navzočnosti besede zastale v grlu, in tedaj bi zbežal v najbolj skrit kot, da bi jo od onod v miru opazoval, ves srečen že zaradi njene navzočnosti same.

»Srečen? Ali bi bila to sreča? Le kam bi ga mogla pripeljati ta brezupna ljubezen? Da bi se morda v družbi nekaterih privilegiranih znancev lahko udeležil ženičovanjske pojedine na čast njej, ki hrepeni po njej vse njegovo bitje? Kajti da se bo mladi grof prej ali slej vrnil, ni dvomil niti trenutek. A če že njega ne bi bilo več, bo pa prišel kateri drugi snubec. Vrhten kavaler, ki mu ne bi bilo treba drugega kakor samo svoje ime povedati, pa bi ga že sprejeli z razširjenimi rokami, medtem ko bi njemu, neplemiču, mrzlo in prezirljivo pokazali vrata.

Vse v njem je ohromelo ob tej misli in žalost in malodušje mu je leglo v dušo. Nič več ni hitel ko preganjana divjad; počasi in trudno je stopal po poti proti Malmaisonu in zraven mehansko trgal liste z vejic in ga drobil s prsti. Zatočpljen v grenke misli je naposled obstal in se naslonil na hrast ob poti.

Priklical si je v spomin, kaj je dotlej storil in dosegel v življenju, in se vprašal, ali si je pač zaslužil srečo, ki po njej kopni.

Po končanih študijah na tehniku je postal s tri in dvajsetimi leti inženjer. Poln načrtov in velikih nad se je pripravljal, kako bi iz-

popolnil svoje znanje, ko ga je kakor blisk z jasnega zadela brzobjavka z doma: mati mu je umrla! Tako je njegova desetletna sestra Suzana ostala sirota, zakaj njegovega očeta, vedno zaposlenega inženjerskega, so kupčije neprestano klicale na pot in ga ni bilo skoraj nikoli doma.

Toda nesreča pride redko sama. Ni še minilo pol leta po materini smrti, ko je očeta zadela kap. Mladi René in njegova ljubljena sestra sta zdaj ostala res popolnoma sama na širnem svetu.

A če bi bilo samo to! Ko je začel pregledovati očetovo zapuščino, ga je čakalo nič koliko mučnih presenečenj. Njegov oče, sicer bister mož in dober človek, je imel samo eno napako, a ta je odtehtala mnogo vrlin: lotil se je bil več stvari, kakor so mu jih sredstva dopuščala. In tako se je dostikrat zgodilo, da je sicer pri enem podjetju zaslužil, toda ves dobiček je komaj zadoščal, da je zamašil luknjo drugod. Neizogibne katastrofe ga je rešila smrt.

René se je mislil kot inženjer posvetiti bolj znanstvenemu raziskovanju kakor praksi. Toda stanje, v katerem je našel očetova podjetja, mu je vse načrte postavilo na glavo. Sicer bi bil lahko vse skupaj likvidiral in se potem šele lotil svojih načrtov. Toda to bi pomenilo polom; kajti zapuščine je bilo komaj, komaj toliko, da bi za silo zadoščalo za kritje obveznosti — a kaj bi bilo potem s Suzano?

Niti trenutek ni takrat René premišljal: odpraveval se je svojim lepim načrtom in si naprtil na rame težko breme, ki je bil njegov oče omahnil pod njim: postal je inženjer.

Težka naloga! Česa vsega ni bilo v zapuščini! Topilnica, kamnolom, plavž! Toda René se je pogumno lotil težke naloge. Delal je neutrudljivo, skoraj noč in dan, več ko šest let. Kar je bilo v zapuščini gotovine, je je naložil v zboljšanje in moderniziranje naprav; in ko je tako spravil podjetja počasi na noge, jih je večidel poprodal in si je obdržal samo tista, ki so se mu zdela najbolj donosna.

Po sedmih letih trdega garanja je bilo očetovo ime popolnoma oprano: vsi dolgovi so bili poplačani in René je bil lastnik cvetoče topilnice v Nivernaisu in plavža v Malmaisonu. Danes je bil popoln gospodar na svojem in se je zavdal, da lahko svoja podjetja še mnogo bolj razširi. Vsi, ki so ga poznali, so ga spoštovali; če bi bil le hotel kandidirati, bi bil izvoljen že vnaprej. Saj res! Morda bi ne bilo tako napak, če bi malo razmišljal o tem. Človek nikdar ne ve, s čim ustreže ženski nečimrnosti.

Tako je polagoma spet oživeło upanje v Renéjevem srcu. Iztrgal se je iz svojih misli in krenil naprej.

Kmalu je prišel na prostrano jaso. Na desni je ležala dolina s polji in travniki, na levi so se vzpenjale skalnate plasti; v njih so bili vhodi k rovom. Majhna rudniška železnica se je zložno dvigala k jaskom in je odvajala izkopano rudo naravnost v plavž.

Pogled v to realnost je Renéja popolnoma zdrnil. Sklenil je malo pogledati, kako gre delo v rudniku, in je zavil na levo.

Toda čim bliže je prihajal, tem bolj se mu je zdelo, da sliši neko vpitje in klice na pomoč. Ospešil je korak in ko se mu je odprl razgled, je res zagledal gručo razburjenih ljudi pred vhodom v rov.

Spustil se je v tek. Čez dve ali tri minute je bil že na kraju nesreče.

Prvi mah je izpregledal, kaj se je zgodilo. Zaradi premočenih tal

se je bila zemlja utrgala, vagončki so se prevrnili in ob znožju po-bočja je pesek in les o količje zasulo vozniška vlaka. Četka kakih šestnajstih let. Več dinarjev in delavk je stalo na kraju nesreče in vpilo in jadikovalo, sredi med njimi je pa na ves glas jokala neka ženska in vila roke.

René je odrinil ljudi.

»Kaj se je zgodilo?« je vprašal s strahom. Ko je jokajoča žena z gledala tovarnarja, je udarila v še hujši jok.

»O, gospod inženjer,« je ihtela, »mojega sina je zasulo! Že več ko tri četrt ure je pokopan v pesku...«

»Kaj ste storili, da ga rešite?« je resno vprašal Derblay in se obrnil k rudarjem.

»Odkopali smo pesek, kolikor smo le mogli,« je odgovoril eden izmed njih in pokazal na velik odkop, »toda tramovja se ne upamo dotakniti, zakaj ena sama neprevidna kretnja, pa se vse podre in nesrečnemu fantu potem ne bi bilo več rešitve; zmrnilo bi ga v kašo.«

»Še pred desetimi minutami nas je klical,« je jadikovala nesrečna mati, »a zdaj ga ne slišimo nič več! O, gotovo se je zadušil! Ubogi, ljubi moj Jacques, tako boš torej moral umreti brez pomoči!« In nesrečnica se je med krčevitim ihtenjem vrgla na tla, puleč si lase od obupa in nemoči.

Derblay je dal enemu izmed rudarjev svojo puško, legel na zemljo in položil uho na tram, ki je molel iz peska.

Toda v peščenem grobu, kjer je ležal zasuti delavec, je vladala smrtna tišina.

»Jacques!« je zavpil tovarnar v tram. »Jacques, ali me slišiš?«

Komaj slabo ječanje je odgovorilo Derblayu.

»Ali me slišiš? Jacques!«

»Da!...« je prišel pridružen glas iz globine.

»Ali se lahko premakneš?« je vprašal Derblay dalje.

Nekaj časa je bilo vse tiho. Potem je prišel komaj slišen odgovor:

»Ne... Mislim... da imam... zlomljeno... nogo...«

»Ne boj se, dečko, takoj te bomo rešili!« je vzkliknil René in se vzravnal.

»Naprej! Vzemite tiste drogeve in vzdignite mi tale tram!« je zapovedal nato in pokazal na lesen kol, stisnjen med razbitinami; zdelo se je, da bo kakor nalašč služil za vzvod.

»Izključeno, gospod,« je odgovoril delovodja in žalostno zmajal z glavo. »Tako bi se vse podrlo! Samo ena možnost je: trije ali štirje krepi morajo biti morali drug za drugim v jamo, da nesrečneža razbremenijo. Medtem bi pa z drogovi vse skup podprli, toda nevarno bo, hudo nevarno in zelo verjetno je, da bomo spodaj ostali.«

»Vseeno, tvegati moramo,« je rekel odločno Derblay in preletel z očmi delavce. Videč, da stoje vsi nepremično in v nemi zadregi, je nabral čelo in rdečica ogorčenja mu je šinila v obraz.

»Če bi ležal tu spodaj kateri izmed vas: kaj neki bi si mislil o svojih tovariših, če bi ga pustili, kjer je, in ne bi niti z mezinčcem ganili, da ga rešijo? Nihče med vami nima poguma? Tudi prav; bom pa jaz tvegaj!«

Brez pomišljanja se je sklonil in se spustil v malo prej odkopano jamo.

Med ljudmi je završalo. Val občudovanja in hvaležnosti je zletel po množici, in kakor da bi bil tovarnarjev zgled vili ljudem novega poguma, so se še trije ali štirje moške spustili za plavžarjem v izkop, vsi drugi so se pa z združenimi močmi uprli v lesene kole, da se ne bi podrli.

Spet je postalo vse tiho. Slišalo se je le še ihtenje obupane matere in težko sopenje reševalcev. Nekaj minut je preteklo, dolgih ko stoletje. Potem so se zaslišali vzkliki zmagovalstva.

Vsi blatni in umazani, z opraskanimi rokami so se prikazali na dan drug za drugim štirje delavci in poslednji za njimi gospod Derblay z nezvestnim dečkom v naročju.

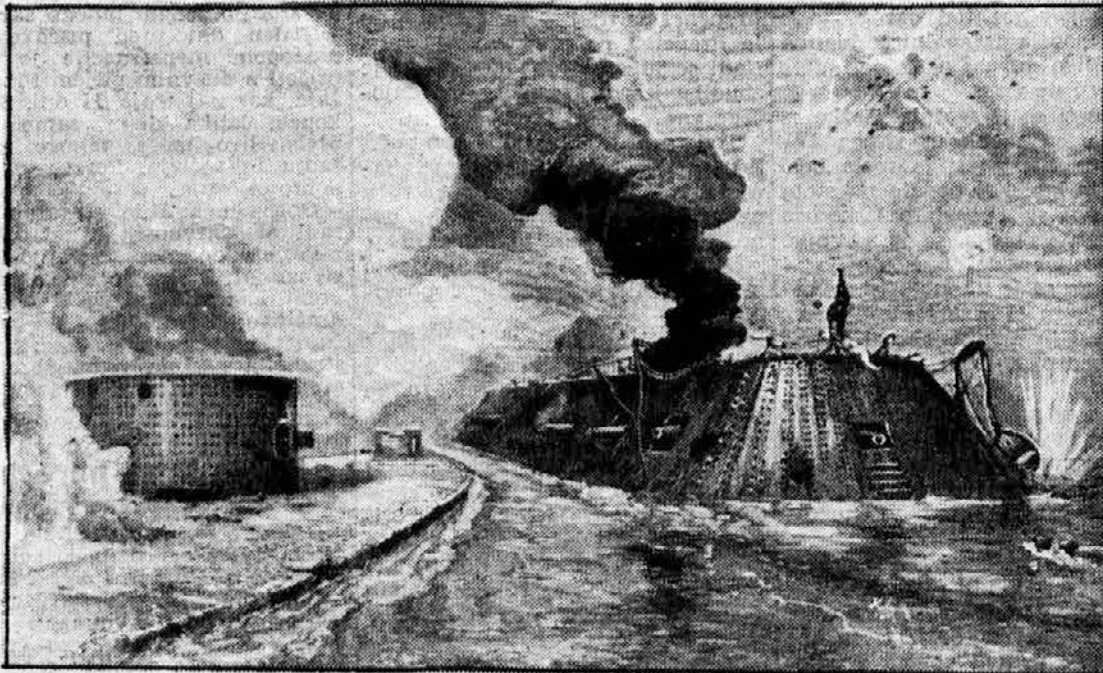
Trenutek nato so koli, ki so jih bili delavci izpustili, s strahovitim pokom treščili v globino.

Gledalci so nemo in spoštljivo stali okoli rešiteljev in rešenca, od veselja skoraj zblaznela mati pa ni vedela, ali bi najprej objela svojega sina ali se zahvalila tovarnarju.

»Zdaj pa nesite dečka domov,« je rekel René, »in pošljite po zdravnika!«

To reki si je popravil obleko, vzel puško in nadaljeval pot v Malmaison.

Novici o strašni nesreči je kmalu sledil glas o srečni rešitvi in ko se je René bližal gradu, je že zagledal svojo sestro, kako mu je v spremstvu notarja Bachelina prihajala naproti.

75 let je minilo 14. aprila, kar so se začele prve sovražnosti med severnoameriško Unijo (USA) in južnimi državami, ki so se odcepile od severnih. Ta vojna se imenuje secesijska (secessio = ločitev, odtrganje). V začetku so bili secesionisti, t. j. južnjaki, zmagovalci; toda ko je leta 1864 Grant prevzel vrhovno poveljstvo, se je vojna resno obrnila na severno stran; leta 1865 je s porazom secesionistov tudi suverenstvu v USA za vselej odklenalo. — Naša slika kaže boj med dvema sovražnima »ladjama« po sliki nekega očividca: »Monitors premaga Merrimac«.

»Madinotova črta«

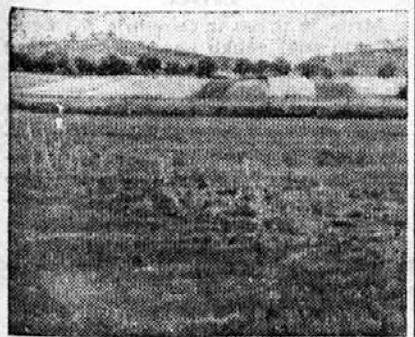
Sprehod v francoskem obmejnem trdnjavskem pasu. — 300 km dolga in 8 nadstropij globoka podzemeljska utrdba

(di) Strasbour, aprila

»Madinotova črta je ponos Francije. Ob tem trdnjanskem pasu se bo razbil sleherni napad.«

S temi besedami je general Gamelin, šef francoskega generalnega štaba, dan po Hitlerjevem raztrganju locarnske pogodbe začel v Strasbouru svoj govor.

Kdor je to utrjeno črto videl z lastnimi očmi, se ne bo čudil, da je ponos Francije. Toda ta ponos Francije ne velja vojnemu doživljanju. In to je baš najčudovitejši doživljanj ob Madinotovi črti: opazovalec čuti, da mora spričo tega čudeža moderne tehnike tudi najhujšega militarista miniti bojevitost, da morajo pri se tako nejevernem pacifistu skopneti pomisleki. V Madinotovi utrdbi nima človek niti trenutne občutka, da bi stal v kuhinji smrti, tako močen je njen obrambni značaj.

Pač nihče ne bi tej mirni krajini prisodil, da se pod njo raztezajo do 80 m globoko betonirane utrdbne skladišča za živež in strelivo, električno centralo in železnico.

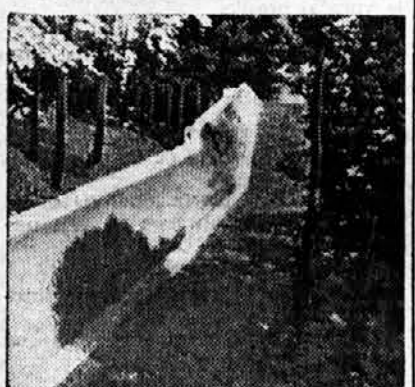
Podzemeljska francoska utrdba ob Renu se začne takoj pri Baslu ob švicarski meji. Zgrajena je ob Renu, toda tu pa tam se tudi do 25 km odtrga od meje. Skoraj vsi večji francoski kraji v Alzaciji in Loreni leže ob Madinotovi črti — tistem utrdbnem pasu, ki se imenuje po francoskem vojnem ministru Andréju Madinotu, ki je 15. septembra 1930 predlagal parlamentu proračun za gradnjo utrdb ob nemški meji. Dolgo je trajalo in trdega boja je bilo treba, preden je Madinot prodrl.

Te podzemeljske utrdbne so stale Francoze 20 milijard frankov (45 milijard dinarjev), pa še dograjene niso.

V tem utrdbnem pasu, dolgem 300 kilometrov, je šest podzemeljskih mest in vsako izmed njih lahko sprejme v vojni 25.000 vojakov. Skupaj je torej prostora v njih za 150.000 mož. Sedanja posadka šteje 50.000 mož. Od zemeljskega površja deli te podzemeljske utrdbne 4 m debel betonski strop.

Madinotova črta ima lastno električno, podzemeljsko mesto so vsa z železnico v zvezi med seboj. Posebna centrala oskrbuje podzemeljsko prebivalstvo z aparati za kisik, druga centrala pa dobavlja tok višnjim žarnicam s solnčno svetlobo.

Francozi so zgradili tudi posebne zatvornice, ki so v zvezi z Renom; v nekaj minutah lahko vse to podzemlje

Betonski zid v gozdu izdaja bližino trdnjanskega pasu.

izpremene v orjaško jezero. Madinotova črta ima železniške postaje in municijska skladišča — ima pa tudi kino in gostilno, telefonsko centralo in bolnišnico.

Ziva duša ne ve, kaj vse je v tej Madinotovi črti. Popisati in naštet je moči samo tisto, kar vsakdo sam vidi in doživi.

Dohodi k utrdbam so nevidni. Bog vedi kje, včasih več sto metrov izza črte, je skrit nekazen vhod v podzemlje. Skozi ta vhod stopajo vojaki kakor rudarji v jamo. In potem morajo po dolgem podzemeljskem rovu, preden pridejo do utrdbne same.

V splošnem ima ta velikanska trdnjava pet do osem podzemeljskih nadstropij, in v najspodnjem nadstropju vozi električna železnica. Med nadstropji drže le ponekod stopnice ali dvigala; po večini so vzdane železne serpentine in betonska cesta polna ovinkov, kjer lahko udobno vozita vstric dva avtomobila.

Električne lokomotive in vagoni najnovejšega tipa so jekleno sive barve. Vozijo po normalnih železnih 50 m pod zemljo. Vzor tej železnici sta bili pariška Metro in londonska »Under-

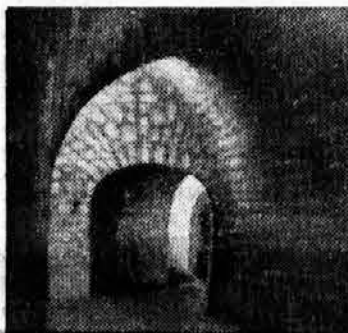
ground«. 120 km na uro je tem vlakom igrača. Vsaktero od šestih Madinotovih mest ima po eno glavno postajo in več manjših. Vsaka glavna postaja ima svojega postajnačelnika. Toda namesto rdeče čepice ima na glavi jekleno čelado, namesto signalne zastavice ima puško...

Vse to življenje in vrvenje pod zemljo skoraj bolj spominja na moderno čokoladno tovarno kakor pa na trdnjavo. V prvem nadstropju nekega odseka so spravljene delavnice za popravila in eden izmed orjaških dimenov. Eno nadstropje globlje so nastanjeni vojaki. Tudi tu je vse smoteno: spalnice in dnevne sobe. Vse se bistveno razlikuje od zatohlih in temačnih sob nadzemeljskih vojašnic. Bleščeča indirektna luč razsvetljuje te dvorane. Tako čedne so in snažne, da skoraj spominjajo na velike sobe sanatorijev v Davosu ali Arosi...

...Le da je v jeklenosivno steno vdolbena steklena plošča in za njo je spravljena žarnica. Rdeča žarnica. Kadar se zasveti, pomeni: Alarm! In vsako noč mora biti nekdo na straži. Z jekleno čelado na glavi pred rdečo lučjo. Pripravljen na vse...

Zdravniki trde, da človeški organizem brez škode prenese podnebje tega podzemlja. Skladišča za živež, spravljena v istem nadstropju kakor municijska skladišča, so tako natrcana, da je v njih dovolj hrane za leto dni.

Razdelitev nadstropij je v različnih odsekih te 300 km dolge fronte različna. Le tu pa tam se odpre človeku natančnejši pregled. Ponekod so izvirani jaški, segajoči od jeklenega stropa pa do tal. Jaški, globoki do osemdeset metrov. Od tod se cepijo v obliki zvezde nadstropja na vse strani; človek se nehoti spomni slik o ameri-

Obokani hodniki vežejo podzemeljska mesta med seboj.

ških kaznilnicah. Tu lahko pregledaš razdelitev nadstropij:

Prvo nadstropje od zgoraj: delavnice za popravila, stanovanja, elektrarna; drugo nadstropje: stanovanja, telefonska centrala, skladišča streliva; tretje nadstropje: zaloga streliva; četrto nadstropje: skladišča živeža, bolnišnice in dnevne sobe; peto nadstropje: zvezna železnica; šesto nadstropje: skladišče orožja. V spodnjem koncu votlega jaška so pa sobe poveljstva. In zgornji strop, najvišja plast: to je naša zemlja.

Po hodnikih hodijo vojaki in tu pa tam srečaš kakšno pojočo četo. Na splošno pa vidiš le malo ljudi. Fronta je predolga, da bi se teh 50.000 mož dalo vidno porazdeliti po njej. Le vlaki so natrcani.

Na vsem kompleksu Madinotove črte je le malo velikih vhodov v podzemeljsko trdnjavo — in še ti so dobro maskirani. Po večini so le majhna skrita sklopna vrata; skozi nje gre lahko samo po en človek. Jalov bi bil sleherni poskus vtihotapiti se tod v utrdbi, zakaj le drug za drugim bi mogel sovražnik skozi vrata. Njegova usoda bi bila tisti mah zapetena.

Skozi ena izmed teh malih sklopnih vrat smo se tudi mi prikazali na dan. Spodaj je sijala zlovesče enakomerna umetna sončna luč. Tu zgoraj je ležal na pokrajini trudni sij zahajajočega pomladanskega dne...

Čez prostrano polje stopa mlad krepak kmetič in požvižgava popevko. Ko pridemo mimo njega, nas pogleda: kakor bi bili zrasli iz tal. A kmetič se ne čudi. Niti ne zmeni se za nas. Veselo požvižgava svojo pesem v pomladni večer. V teh krajih so vajeni ljudi, ki vzrasejo iz tal...

Vhod v podzemlje.

„Odpravimo iz hrane vse, kar je škodljivega,

in dajmo ljudem namesto tega nekaj prijetnega, pa zdravju koristnega!“ je mislil župnik Kneipp. Štiri leta je delal poizkuse, dokler ni nekdanji iznašel recepta za res pravo sladno kavo: „Kneippovo sladno kavo“.

Kneippova

samo v zavitkih s
aličjo župnika Kneippa!

Lepota, zdravje, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

Da bo izbira na mizi

Meščanska kuhinja

Jedilni list za skromnejše razmere

Ponedeljek: Jajca z gorčico* s krpicami, češke dalke.

Torek: Zeljnata juha, svinjski zvitki*, špinaca.

Sreda: Pečene telečje noge, krompirjeva solata, sirove pogačice.

Četrtek: Goveja juha z vlivanci, govedina z dušenim rižem, vinska omaka.

Petek: Na olju pečeni slaniki, krompir v oblicah, zabeljen z zelenim peteršiljem, makova torta*.

Sobota: Ričet, krpičice s slanino, rdeča pesa v solati.

Nedelja: Svinjski jezik s hrenom in krompirjem, rižev narastek.

Jedilni list za premožnejše

Ponedeljek: Goveja juha s fridati, govedina z drobnjakovo omako*, pražen krompir, španska grmada.

Torek: Goveja juha s popraženim močnatim graham, svinjski golaž z vodnimi emoki, zdrobov narastek.

Sreda: Prežganka s kumno in popraženimi žemljami, sesekljani telečji zrezki s špinaco, popečen krompir, snežne kepe.

Četrtek: Porova juha, pražena jetra s kruhovimi emoki, krompirjeva torta*.

Petek: Krompirjeva juha z gobami, žemljevi emoki s ponarejeno lovsko omako*, krompir, jabolčni zavitek.

Sobota: Jesprečkova juha, telečji kotleti, sirove dalke*.

Nedelja: Riževa juha z nastrganim bohinjskim sirom, dunajski zrezki s krompirjevimi rogljčki in kuhanim graham, pariške rezine*.

Recepti za jedi

označene v jedilnih listih z *

Jajca z gorčico

8 trdo kuhanih jajc položimo v omaseno pekačo in jih polijemo s takole omako: 4 dkg masti, 1 majhno drobno sesekljano čebulo, nekoliko sesekljane zelenega peteršilja malo popražimo, potem pa dodamo 6 dkg moke. Ko moka porjavi, zalijemo z vodo, prekuhamo omako, jo osolimo, popramo, dodamo 2 žlički gorčice, sok 1/2 limone, malo juhana, naposled pa še 2 s presnim maslom pretlačeni sardeli. S to omako pokrijemo torej jajca in porinemo pekačo za nekaj minut v zmerno vročo pečnico, ali jo pa pokrito postavimo na štedilnik.

Svinjski zvitki

30 dkg riža, 1 na drobno sesekljano čebulo in malo soli zarumenimo na 3 dkg masti. Potem zalijemo z vročo vodo, pokrijemo kozico in postavimo riž v pečnico. Če se voda povre, ali pa če riž še ni dovolj mehak, prilijemo še nekoliko vode, dokler se riž popolnoma ne zduši. Potem ga ohladimo in mu primešamo 30 dkg sesekljane svinjine, 1 jajce, nekoliko sesekljane zelenega peteršilja in malo popra. Vse to dobro premešamo, potem pa oblikujemo na deski, potreseni z drobtinami, primerne zvitke, ki jih na vroči masti lepo popečemo.

Makova torta

8 dkg presnega masla spenimo in mu sproti primešamo 6 rumenjakov in 15 dkg sladkorja, naposled pa še nekoliko nastrganih limonovih lupinic. V to mešanico rahlo vmešamo trd sneg iz 7 beljakov, hkratu pa 80 dkg stolčnega maka in 8 dkg olupljenih in nastrganih mandljev. Med mak lahko vmešamo 3 dkg drobtin, če hočemo, da postane testo nekoliko odpornjše. Torto pečemo v omaseni in pomokani pekači 1 uro v zmerno vroči pečnici; ko se ohladi, jo pa okrasimo s stolčeno smetano, povrh pa potresemo citratom.

Drobnjakova omaka

2 rumenjaka malo solimo in dobro stepemo, potem pa prilivamo po kapljicah in stalno mešaje 1/2 l olja, kislo, popramo, dodamo malo gorčice, potem pa pridenemo še 1 v mleku na-

močeno, ožeto in pretlačeno žemljo. V omako vmešamo drobno nasekljan drobnjak, začnimo po potrebi še s poprom, soljo in limonovim sokom. Omako serviramo kakopak hladno.

Krompirjeva torta

10 dkg presnega masla spenimo, vmešamo 15 dkg sladkorja, malo limonovih lupinic, 1/4 kg kuhanega in olupljenega krompirja in 1/4 kg moke, naposled pa vnetemo v testo še pecilni prašek. Na pomokani deski testo razvaljamo in izrežemo okroglo testeno ploščo, ki jo položimo na dno omasčenega lika za torte. Iz ostankov testa napravimo dolge svaljke in spletemo mrežo čez torto. Ko je torta pečena, napolnimo vdolbine med mrežo z dobro mezgo.

Ponarejena lovsko omaka

Na 5 dkg presnega masla popražimo nekoliko zelene, korenja, peteršilja, čebule in košček na kocke zrezanega črnega kruha. Nato zalijemo z vodo, solimo, dodamo lovorjev list, poper, piment, timijan, muškatni orešček in 1 žlico brusnic. Omako kuhamo kakšnih 50 minut, moramo jo pa kakopak večkrat premešati. Na koncu jo pretlačimo, prilijemo nekoliko kisle smetane, malo vina in solimo ter popramo. Če nimamo kisle smetane pri roki, lahko omako kisamo s kisom, limonovim sokom ali pa z gorčico.

Sirove dalke

V 1/2 l mleka vmešamo 20 dkg moke, malo soli, 3 dkg raztopljenega presnega masla, 4 rumenjake in 7 dkg nastrganega bohinjskega sira, potem rahlo vmešamo sneg iz 4 beljakov. Iz tega testa pečemo v majhni kozi okrogle dalke, ki jih namažemo s presnim maslom in potresemo z nastrganim bohinjskim sirom. Vsako dalko zvijemo kakor palačinko in polagamo drugo poleg druge sproti na krožnik v pečnici, da ostane jed topla.

Pariške rezine

8 dkg presnega masla spenimo z 8 dkg sladkorja, primešamo 3 rumenjake in sok 1/2 limone, naposled primešamo še trd sneg iz 3 beljakov, 8 dkg nastrganega čokolade in 8 dkg ostre moke. To testo denemo v omasleno in pomokano pločevinasto pekačo. Močnato jed pečemo v zmerno vroči pečnici, jo denemo na hladno in jo šele drugi dan razrežemo na tenke rezine.

Praktični nasveti

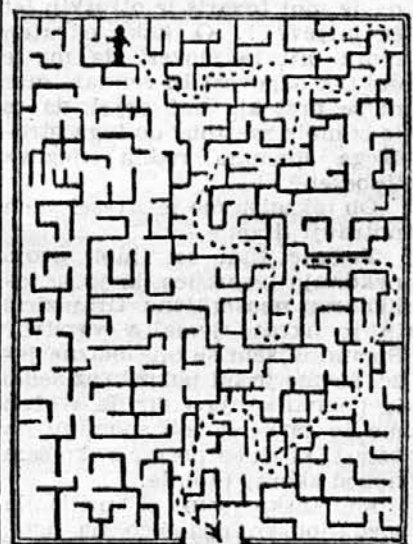
Dobra portugalska kolinska voda. 10 g sladkega pomarančnega olja, 2 g grenkega pomarančnega olja, 1 g limonovega olja, 1 g citrovega (bergamotovega) olja in 2 g benzoeve tinkture raztopimo v 300 g alkohola. Na

koncu prilijemo še 90 g destilirane vode. Ta kolinska voda je priporočljiva zlasti za mastno kožo.

Stare orehe lahko spet osvežimo, če jih poparimo s hudo slanim krompom in jih pustimo potem v tej vodi, da se shlade. Shlajene lahko prav tako lupimo kakor sveže.

Preproge osvežimo takole: V 3 l tople vode raztopimo 1 žlico boraksa. V to raztopino namočimo mehko krpo in jo izžmemo, potem pa otaremo z njo dobro očiščeno preprogo. Med otiranjem moramo krpo večkrat splahniti v čisti topli vodi. Krpa ne sme biti mokra, temveč samo vlažna!

Rešitev iz labirinta

Takale je pot iz labirinta, priobčene v velikonočni številki »Družinski tedenika«.

REŠITEV KRIZANKE

priobčene v prejšnji številki

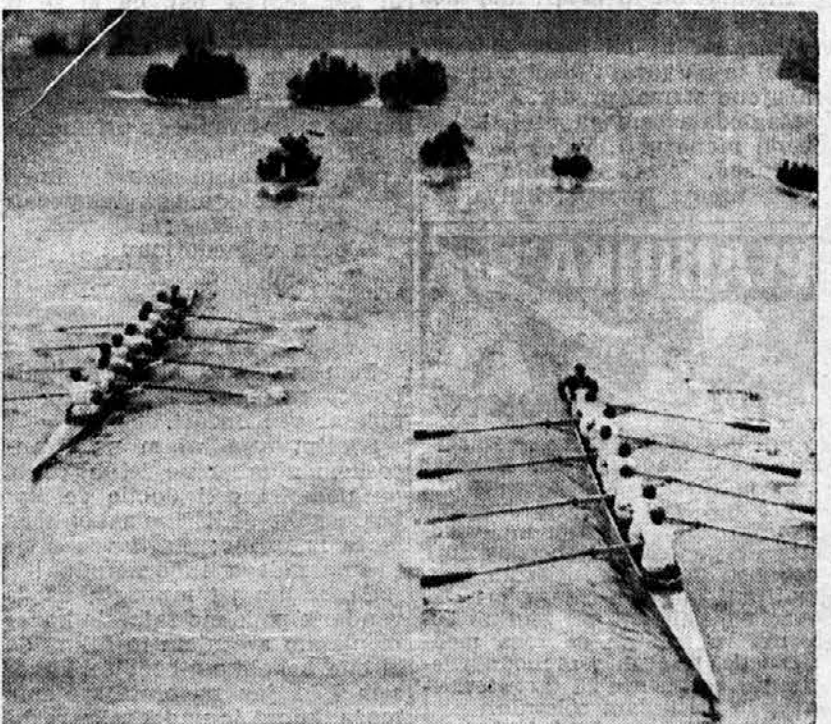
Vodoravno, po vrsti: nacionalist, aristoteles, met, r, as, ne, enakost, azt, na, č, arras, i, skop, o, ce, letargični, n, r, i, kajni, i, e, j, talar, krčmar, mi, a, ti, meč, vrv.

Popravi!

V našem velikonočnem članku »Ali znate misliti?« se nam je med odgovori vrnila hudobna pomota: ni kajpada (!) Mi hec najpočasnejši, nego Gene. Pomota je tako prozorna, da so jo — o tem smo trdno prepričani — popravili že cenjeni bralec sami.

ALI SE MORE ZDRAVJE KUPITI?

Ne, moramo si ga ohraniti. Zato ne gujte Vaše zobe redno z zobno kremno Sargov KALODONT, ki ima v sebi učinkoviti dodatek sulfocinoleat doktorja Bräunlich. S tem odpravite polagoma, vendar zanesljivo zobni kamen in preprečite, da se naredi drug. Za izpiranje in razkuževanje ustna voda Kalodont.

Vsako leto v aprilu se vrši na Temzi v Londonu veslaška dirka med moštvoma oxfordске in cambridžske univerze. Letos se že 13. leto po vrsti zmagali veslaji iz Cambridge. Na sliki: V začetku dirke vodi Oxford za več dolžin pred poznejšim zmagovalcem. V ozadju parniki, nabito polni gledalcev.

Njena velika ljubezen

PO FRANCOŠČINI PRIREDIL B. P.

27. nadaljevanje

»Artur je bil to!... Moj mož!« sem šepetala na tihem, strmeč v sličico v medaljonu. Ta dečko, ki sem mislila, da prebiva sam Bog vidi kje daleč in sem že obupala, da bi ga še kdaj videla v življenju — ta dečko je živel kraj mene že mesece in mesece! Ta dečko je moj mož — moj zakoniti mož, ki ga nisem marala priznati za svojega. In Artur je to vedel, pa mi ni niti z besedico namignil, da ve! Zakaj mi je zamočal stvar, ki bi mi bila tolikanj draga? ... A ne samo to; mar me ni celo speljal na krivo pot, ko je dejal, da je moj tovariš iz otroških let že mrtev? ... O, kako okrutni mora biti ta človek, da mi je dal tak odgovor! In vendar: mar ni še preteklo noč dejal, da se je iz moje zvestobe do tega otroškega spomina rodila njegova ljubezen?

Ob tej misli me je stresel silen notranji drget. Tak je tudi on ljubil svojo nekdanjo tovarišico, ki jo je tolikokrat neusmiljeno tiraniziral in jo hkratu jemal v varstvo? Spomnila sem se one blazne jeze, ko me je bil položil čez sedlo in pognal konja v dir. In v očeh me je zaskelelo ob spominu na bolest, ki ga je prevzela, ko sem nekoč skoraj utonila.

Mehansko sem si pritisnila medaljonsko podobico na usta. »O Artur, moj dobri otroški tovariš! O Artur — moj mož!« Takrat me je bolesta tesnoba stisnila za srce. »Moj mož! ... To se pravi tisti, ki mi je še malo prej šepetal besede ljubezni, pa sem ga odslovila, ne da bi ga bila marala niti poslušati! ...

Ta misel me je žgala ko razbeljeno železo. In takrat me je premoglo. Ne vedoč več, kaj počnem, sem planila k vratom in kakor v sanjah stekla po hodnikih do stanovanja svojega moža.

Niti trenutek nisem obstala pred vrati. Nisem pomislila, da morda še spi ob tej zgodnji uri. Narobe; nekaj mi je reklo, da mora biti tudi on buden kakor jaz. Morda me celo čaka!

Odpri sem vrata in jih zaprla za seboj, še par hlastnih korakov skozi zapuščen salon in že sem stala na pragu njegove sobe... tiste sobe, ki sem se nekega jutra prebudila v njej s tolikšno grozo in studom.

Instinkt me ni varal: moj mož ni več spal. Ne samo da ni ležal: sploh ni bil legel to noč! Sedel je na vogalu divana in zamisljeno strmel predse.

Zagledala sem ga prej, kakor je on mene uzrl. Videč ga tako otožnega, sem iztegnila roke proti njemu in neizreklija že-

lja me je takrat obšla po veliki ljubezni.

»Artur!« V enem skoku je bil pokonci. Ko me je zagledal, je ves zmeden razširil roke.

»Renata!... Ti... ti... tukaj!...« Njegove oči so se pogreznile v moje, vročično iskaje odgovora na neizgovorjeno vprašanje, zakaj sem prišla k njemu.

»Ti... ti!« je ponavljal venomer. Slutil je mojo goloto pod čipkami nočnega plašča. Cutil je mojo zmedenost, klic vsega mojega bitja po njem — in njegove roke so se me oklenile in me prižele na prsi.

»Ljuba, ljuba moja, prišla si!« In ta objem mi je bil tako nebeško sladak, ustnica, ki se ni mogla odtrgati z mojega vratu, tako vroča in drgečča, da so se mi solze sprostitve in neizrekljive sreče vili iz oči.

»Prišla si!« je jecljal. »Prišla si!« Potegnil me je na zofo in me v tesnem objemu vročično izpraševal.

»Poklicala sem starega Johana... In on mi je vse povedal... Artur, vi ste bili!«

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetilnika srajce, ovrtnike, zappestnice itd. Pere, suši, monga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH LJUBLJANA

»Da, jaz sem bil.« »In mi niste niti besedice omenili! Da niste poznali tega otroka, ste rekli — in vendar ste bili vi sami! Vi, Artur! O, zakaj mi niste tega takoj povedali! Kako bi bila srečna in... in... nikoli vas ne bi bila tako... ne bi bila z vami tako ravnala!«

»Sreče moje! Vsega tega je zdaj konec; ne govoriva več o teh stvarih! Zdaj bova srečna za zmerom — za zmerom! Saj si zato prišla, da me nikoli več ne zapustiš, kaj ne?«

»Nikoli, Artur!... Toda povejte mi, zakaj, zakaj mi niste nikdar marali priznati, da ste bili vi moj dobri tovariš iz otroških let?«

»Ker sem bil srečen ob misli, da nosiš za vratom mojo sliko, in ker sem se bal, da bi se iz kljubovalnosti ali iz mrznje ne ločila od nje.«

»O, Artur, te nevarnosti ni bilo nikoli! Glejte, zdaj vam moram pa jaz nekaj velikega priznati!«

»Nekaj velikega?« »Da! V mojem srcu ste imeli zmerom samo enega tekmeča.«

»Tekmeča? Koga?« »Dečka v medaljonu.«

10

Sklep

Tem vrsticam, ki so popisale povest mojega zakona, nimam ničesar več dodati.

Svojim rojakinjam na Francoskem nikakor ne želim, da bi ob polnoletnosti dobile že kar kot nekako dediščino zakonitega moža iz tujine; kajti včasih je takšna zadeva hudo nerodna!

Če bi jim pa muhasta usoda vendarle podobno zaigrala kakor meni, jim svetujem in želim, da bi bile nekoliko gibčnejše, kakor sem bila jaz nasproti svojemu možu, ko mi je padel tako rekoč z neba. Toda naj bo mož, ki ga jim bo prihodnost naklonila,

tak ali tak, iz vsega srca jim želim, da bi dobile takega, kakor je moj Artur Winterton, najdražji in najboljši mož, kar si jih morem misliti pod solncem božjim.

Z mistrom Bennetom sem večkrat govorila.

Nekega dne sem ga vprašala, zakaj je takrat tako pritiskal, da naj ljubim svojega moža in si pridobim njegovo ljubezen.

Moje vprašanje ga je prvi mah nekam zmedlo. Spomnilo ga je prizora, ki mu najbrže ni bil v preveč prijetnem spominu. Nu, vzlic temu ni čakal, da bi ponovila svojo prošnjo.

»Gotovo se še spomnite,« je odgovoril, »da sem se najprej pomenil med štirimi očmi z lordom Wintertonom, in šele potem sva imela midva oni odločilni razgovor.«

»Da, najprej ste govorili z mojim možem.«

»Nu, danes vam lahko povem, da sem imel mnogo truda, preden sem ga pregovoril: ni hotel in ni hotel videti v vas svoje žene, še manj pa da bi le poskusil živeti v slogi in prijaznosti z vami. Zato sem moral seči po nekoliko drugačnih sredstvih, če sem hotel dobiti njegov pristavek.«

»Po kakšnih sredstvih?«

»Takoj boste izvedeli, mylady. Spočetka ste hoteli, da se poroka razveljavi, lord Winterton se je pa temu uprl. Tedaj sem mu povedal, da bi brez slehernega dvoma pravdo dobili, če bi na sodišče in da bi ga ta istorija, do slednje podrobnosti premle-

ta v časnikih, hudo osmešila v javnosti. Potem sem mu dopovedal, da bo vašo pritožbo le tako onemogočil, če boste vi iz lastnega nagiba pristali na sožitje z njim. V tem primeru se — kdar več ne bi mogli sklicevati na to, da vas je prevaril, da je zlorabil vašo dobro voljo ali nevednost itd. Takšno vaše sožitje z njim bi ga torej za zmerom zavarovalo pred sleherno vašo pritožbo zastran neveljavnosti zakona ali česa podobnega.«

»Slišite, gospod notar, vaše početje je bilo nezaslišano! Ko sem jaz pristala na vaš predlog, sem pošteno mislila! In niti v sanjah mi ni prišlo na um, da me m' li

lord Winterton kompromitirati, samo zato, ker je to šlo njegovim osebnim koristim v račun. Reči moram, dragi moj gospod Bennett, da je bilo vaše početje vse prej ko pošteno.«

»Priznam, mylady. Zato sem si tudi tolikanj prizadeval pri vas, da si boste skušali pridobiti ljubezen svojega moža — zato, da vsaj nekoliko razbremenim svojo vest.«

»O, zdaj šele razumem, zakaj se je Artur tako razsrdil oni prvi večer, ko sem mu na njegovo vprašanje ponovila vaše besede.«

Za trenutek sem se zamislila; potlej sem pa tiho pripomnila: »Človek pač ni sam svoje usode gospodar. Lord Winterton in jaz sva bila oba sveto prepričana, da najina značaja rista drug za drugega. Zato sva oba skrivala in tajila svojo ljubezen — toda obenem je njega grizlo ob misli, da se ne bo njegova žena nikoli toliko ponižala, da bi mu priznala svojo ljubezen.«

Vesel nasmešek mi je razklesnil ustnice v spominu na prestano ljubezensko gorje.

»O, kolikokrat sem ugibala, ali nisva samo zato tako drug drugega trpinčila, ker sva le predobro vedela, da bo sleherni udarec v živo zadel!«

Zdaj je hvala Bogu tega konec; danes sem prava žena lorda Wintertona in ne morem biti srečnejša, kakor sem.

Povedala bom še, zdaj ko končujem to dolgo povest, da se je že pred nekaj meseci staremu Johnu izpolnila njegova najsrčnejša želja: moj Artur je dobil Arturčka, in ta mali gospodek je že zdaj najljubšeji in najbolj samosilniški otroček, kar sem jih kdaj srečala na tem božjem svetu.

Konec

Cenjene bralce opozarjamo, da smo v predzadnji številki začeli priobčevati naš novi ljubavni roman »Kontesa Klara« — roman, ki bo po svoji dramatičnosti, čustveni razgibanosti in napetosti ljubavne zgodbe vreden, da se postavi v isto vrsto z romani »Njena velika ljubezen«, »V naročju sreče« itd. Preberite začetek romana »Kontesa Klara« v štev. 13 in 14 in današnje nadaljevanje na 4. strani!

Anekdote

KAKO JE DEMOSTEN PRIPRAVIL MNOŽICO, DA JE POSLUSALA NJEGOVO GOVOR

Ko je slavni grški filozof in govornik Demosten (384—322 pred Kristum) na nekem trgu govoril ljudstvu o reformah državnega življenja, je omenil tudi več anekdot. Med govorom je opazil, da se množica na svoj način zabava in ji ni mnogo do govornikovih besed. Da bi zbudil zanimanje v njej, je začel pripovedovati tole anekdoto:

»Neki mladenič je potoval v mesto Megaro in si je pri nekem kmetu izposodil osla. Kmet je šel z njim. Izpodne je pritisnila huda vročina, zato je hotel mladenič ustaviti osla, da bi se v njegovi senci nekoliko odpočil. Lastnik pa tega ni hotel dovoliti, češ da je posodil samo osla, ne pa tudi njegove sence. Začela sta se prerekati!«

Tu je Demosten prenehal in hotel oditi z govorniškega odra. Radovedno ljudstvo je pa sililo vanj in ga prosilo, naj vendar pove do kraja, kako se je končal spor med mladeničem in oslarjem.

»Torej vas bolj zanima oslova senca kakor važna državna vprašanja?« se je začudil Demosten.

Poslušalci so osramočeni priznali, da ima Demosten prav. In tedaj je veliki govornik spet nadaljeval svoj prvi govor. Samo da ga je množica do pot poslušala z napetim zanimanjem do konca.

GALSWORTHY IN SIROMAK

K znamenitemu angleškemu romanopiscu Johnu Galsworthyju je prišel nekega dne slabo oblečen in sestradan mož in je prosil pisatelja podpore. Galsworthy mu je odgovoril, da mu denarja ne more dati, zato mu pa dá svoj novi, še nerazrešani roman.

»Predajte to knjigo,« mu je rekel. »V njej boste našli mnogo utehe za svojo bedo.«

Prosilec je knjigo spravil, se zahvalil in odšel.

Dva dni nato je Galsworthy istega moža srečal na cesti in ga je vprašal: »Nu, kako vam je ugajal moj roman?«

»Vaš roman je res zanimiv, mister Galsworthy,« je odgovoril siromak. »Najzanimivejši sta bili pa 52. in 53. stran; tam sem namreč našel bankovec za 1 funt.«

»Ze vidim, da knjige niste prečitali do konca,« je povzel pisatelj. »Na 298. in 299. strani je v knjigi še zanimivejše mesto; tam bi namreč našli bankovec za 10 funtov.«

Možak je prebledel in začel nekaj jecljati. Galsworthy se mu je dobrodušno nasmehnul:

»Náte 10 šilingov, prijatelj. Pojdite in odkupite knjigo od starinarja, da jo preberete do kraja.«

LONDON IN PARIZ

Neki francoski kuhar je prišel v London na obisk. Pa ni bil nič kaj zadovoljen.

»Toliko ver pa samo ena omaka?« je vzkliknil. »Mi imamo samo eno vero, zato pa na stotine vrst omake. Vive la France!«

VSEMOGOČEN GLAS

Friderik Veliki je bil precej muzikalen in je rad poslušal godbo in lepo petje.

Ko je gostovalo v Berlinu neko potujoče italijansko operno gledališče, so predstavili kralju najboljšega pevca. Friderik Veliki ga je pozdravil z besedami:

»Vi ste torej oni znameniti pevec, ki so mi o njem že toliko pripovedovali?« Tenorist, kljub svoji siromašni zunanosti hudo domisljiv mož, je odvrnil:

»Da, veličanstvo! Glas, ki me je narava z njim obdarovala, je tako božanski, da lahko z njim vse dosežem, kar le hočem.«

»Če je tako, prijatelj,« je menil kralj, »si pa s svojim božanskim glasom brž ustvarite par nogavic, ker ste jih videli ta trenutek najbolj potrebni.«

TAKA SRAMOTA!

Leta 1792. so Angleži oblegali Cadix. Ko so se pripravljali k naskoku na eno izmed najhujših utrd, se je zdelo poveljniku umestno, spustiti na vojake plamenec in navdušenja poln nagovor.

»Angleži!« je vzkliknil general, »vi ki imate vsak dan na mizi govedino in dobro juho, pomnite, da bi bilo višek sramote, če bi se dali poraziti po špancih, teh pasjih sinovih, ki se hranijo zgolj s pomarančami in citronami!«

Humor

Iz otroških ust

Neki učitelj pripoveduje: V prvem razredu sem razlagal o rokodelcih. Vprašal sem: »Nu, Janezek, kaj je tvoj oče?« »Moj oče je krojač.« »In tvoj, Pepček?« »Moj oče je mizar.« »In tvoj, Francek?« Francek počasi vstane, me očita je pogleda in molči.

Dolgo je bilo vse tiho. Takrat pa dvigne roko mali Cene v zadnji klopi: »Prosim, gospod učitelj, Francek sploh nima očeta!«

Francek takega očitka za nič na svetu ne bi prenesel. Srdito je pogledal škodoželjnega tovariša in mu prezirljivo zabrusil v obraz: »Mogoče več ko ti!«

Preseljevanje duš

»Ali verujete v preseljevanje duš?« »Da. Jaz na primer sem bil nekoč osel.«

»Kdaj je to bilo?« »Takrat, ko sem vam posodil sto dinarjev.«

Lovska

Mrna je prišel iz Osrednje Afrike in je zato znal veliko povedati — mnogo več, kakor je bilo njegovim prijateljem in znancem ljubo.

»Nekoč sem bil popolnoma sam v pragozdu,« je pravil pri neki priložnosti. »Noč je bila, tema ko v rogu. Takrat je nekaj zapokalo v vejah, pograbil sem puško, ustrelil, pogledal — in odkril mrtvega leva!«

»Neverjetno!« je zagodnjajl Dreta. »In kako dolgo neki je že tam mrtev ležal?«

V bližnici

Neki nevrolog pripoveduje: V umobolnici. Neki nenevaren pacient pleska strop svoje sobe. Mož stoji na dvokraki lestvi in veselo vleče s čopičem po stropu sem in tja.

Takrat stopi v sobo neki njegov tovariš, takisto pacient te umobolnice. Nekaj časa gleda, kako oni pleska, potlej pa meni:

»Primi se za čopič, prijatelj, vzel ti bom lestev!«

Med zaročenci

Nevesta: »O Bog, premisli, Emil, pes mi je požrl vso pogačo, ki sem jo zate spekla.«

Zenin: »O, kar potolaži se, Vanda, če pogine, ti bom pa drugega kupil.«

Junaštvo

»O, sinko!« se ponaša Dreta pred svojim nadobudnim prvorojencem. »Ko sem bil v vojni, so me vsi poznali kot velikega junaka. Če me je sovražnik le videl, se je že spustil v tek.«

»Pa te je dohitel, oče?«

Čevljev in copata

»Hudo v skrbeh se mi zdiš, Cene, odkar si poročen! Kje te pa čevljev žuli?«

»Oh, ko bi bil čevljev... pa je le copata!«

Angleški humor

»Iščem slugo, ki bo za vse poraben,« je rekla dama, ki se ji je prišel nekoč ponujati na oglas. »Znati mora šofirati, čevlje snažiti, okna umivati, ko nje oskrbovati, pospravljati stanovanje in prijeti tudi na vrta za delo.«

»Kakšno prst pa imate na vrta?« je vprašal prosilec.

»Zakaj bi radi vedeli?«

»Veste, ljuba gospa, če so tla ilovnata, bi potem lahko še mimogrede tudi opeko žgali!«

V restavraciji

»Gospod natakari!«

»Zelite, prosim?«

»Vzemite tale las iz juhe! Če se mi bo las zahotelo, jih bom že sam naročil!«

Profesorska

Gospodinja: »Gospod profesor, jutrnja zarja je že tu!«

Profesor: »Dajte mi mir! Zdaj ne sprejemam nikogar!«

Potem se pa zanesi na vremensko napoved!

Vremenslovec (strojeopisk): »Zapišite, gospodična: »Ponedeljek: oblačno; torek: viharno; sredo: dež in hudo vetrovno.«

Strojeopiska: »Nikar, prosim, gospod profesor: ne dežja v sredo, ko imam sestanek!«

Vremenslovec: »Naj bo! Zapišite torej: sredo: stalno lepo.«

Nagobčniki

V tramvaj stopi odlična dama s psičkom v naročju in séde na klopi. Njen sosed se takoj odmakne.

Užaljeno meni blagorodna gospa: »Nič se ne bojte, moj psiček ne grize! Sicer ima pa tudi nagobčnik!«

»Pes že,« zategne gospod. »Njegove bolhe pa ne.«

Najnovejša škotska

Stari Darby je šel v sosedni trg in prinesel domov zavojček čudne oblike.

»Barometer sem kupil,« je rekel svoji ženi in položil zavojček na mizo.

»Zdaj bom vsaj vedel, kdaj bo dež.«

Njegova žena, škotka, je zvila roke. »Naj ti Bog oprosti tvojo zapravljivost,« je vzdihnila. »Zakaj neki pa misliš, da ti je Bog revmo dal?«

Pri katerih boleznih se je pokazal Planinka čaj Mr. Bahovec zdravilnim?

Pri obolenju želodca, boleznih jeter in žolča, obolenju in lenivosti črevesja, hemoroidih (zlati žili), debelosti, ledvičnih boleznih, revmatizmu, gihtu in išijas, pri glavobolu in migreni, pri ženskih boleznih in težavah za časa menstruacije, težavah v prehodnih letih, pri poapnenju žil (arterioskleroz) in pri kožnih boleznih.

Zahtevajte v apotekah izrečno Planinka čaj Bahovec za Din 20.—, Reg. 3, 629/36

Marcel Allain in Pierre Souvestre:

Krivičnostni Fantomas

Detektivsko - kriminalni roman

7. nadaljevanje

Kmalu nato so se odprla vrata posvetovalnice; vstopili so porotniki, za njimi sodni predsednik v rdeči in dva sodnika v črni obleki. Nazadnje sta vstopila še višji državni pravdnik in sodni zapisnikar.

Ko je predsednik opravil običajne formalnosti, je sodni zapisnikar prečital obtožnico. Na nejevoljo vsega občinstva je govoril tako tiho in nerazločno, da so se v prvih vrstah komaj razumeli odločnice nekaterih odstavkov. Dva porotnika sta celo nastavila roko na uho, da bi bolje razumela.

Obtožene si je med čitanjem obtožnice podpiral glavo z obema rokama; tu pa tam je težko in globoko vzdihnil, enkrat je celo pridružen zastokal. Ko je zapisnikar končal, se je Etienne Rambert zdrnil iz svoje zamiljenosti. Predsednik ga je poklical:

»Obtožene, vstanite!«

Obtožene je vztrpetal, mišice na obrazu so se mu napele; vstal je.

»Vaše ime?«

»Hervé Paul Etienne Rambert.«

»Koliklet?«

»Trigovec. V Južni Ameriki obdelujem farme za kavčuk.«

»Koliko ste stari?«

»Devet in petdeset let.«

Po kratkem odmoru, ki ga je predsednik porabil za čiščenje svojih natečnikov, je nadaljeval zasliševanje:

»Mislili, da je vprašanje, ali ste razumeli vsebino obtožnice, spričo vaše izobrazbe nepotrebno?«

»Razumel sem jo, vendar ugovarjam nekaterim točkam, zlasti očitu, da sem zanemaril svojo dolžnost kot mož časti, svojo dolžnost kot oče...«

»Oprostite,« ga je razdraženo prekinil predsednik, »ni mi do tega, da na dolgo in široko besedičite in mlajše prazne slamo. Moja vprašanja bodo jasna in razumljiva. Na vse točke obtožnice boste po vrsti odgovarjali; takrat boste imeli za ugovore dovolj priložnosti.«

»Presim vas, vprašajte me!« je odgovoril Rambert s prav tako pobitim glasom, kakor je bil dotlej govoril.

»Vnaprej vas moram opozoriti, da ne pozabite posebne ugodnosti, ki vam jo je sodišče izkazalo, saj ste bili ves čas do razprave svobodni!«

Obtožene se ni zmenil za zbadljivo opombo.

»Torej, obtožnica pravi, da ste umorili svojega sina, osunjenega umora grofice Langrune, da ste ga nameroma umorili, hoteč prepričati onečastjenje svojega imena, zakaj zd se, da vam je mnogo na tem, da bi nikoli ne stali pred sodniki kot oče zverinskega morilca.«

Rambert je komaj brzdal svoje ogorčenje, ko je odgovoril:

»Gospod predsednik, obtožnica mi ne očita, da sem umoril sina zaradi prenapete častiljubnosti, da se ne bi oblatilo moje ime... Obtožnica trdi samo to, da sem umoril svojega sina zato, da bi ga obvaroval rabljeve sekire.«

Predsednika je ta energični odgovor zadel v živo; izprevidel je, da tega starega poltega moža ne bo zlepa ugnal. Ljubil je po spisih, potlej je pa vprašal:

»Zakaj ste preiskovalnemu sodniku odkrili sleherni odgovor na njegova vprašanja?«

»Sicer ne razumem, gospod predsednik, kakšen pomen naj ima to vprašanje, ker pa želite odgovor... V preiskavi sem odkril sleherni izjav, ker se mi je zdelo popolnoma odveč in jalovo, da bi se zagovarjal pred preiskovalnim sodnikom, vedoč, da bodo vse moje besede natele na hladno nerazumevanje, da ne rečem kaj hujšega... Preiskovalni sodnik je hotel izsiliti priznanje, da sem umoril svojega otroka, hoteč ga rešiti strogo postave — toda tega mu pač nisem mogel priznati in nikoli ne bom mogel. Stojim pred porotniki, gospod predsednik, ki je gotovo med njimi tudi kak oče, ki bo utegnil čutili z menoj, ki bo razumel strahote te tragedije, ki bo razumel, kaj je pretrpelo moje očetovsko srce, ko sem izvedel po šestdesetih letih neomadeževanega življenja, da je moj sin edinec izvršil umor, nizkoten umor...«

Z globokim stokom je obtožene izgovoril poslednje besede.

Med poslušalci so si ženske brisale solze, baronica Vibray je pridružen ihtela. Tereza je točila debele solze. Moški so živčno pokajali, porotniki so se pa trudili da bi jih obtoženec govor ne ganil, trudili so se, da bi ostali nedostopni lepim besedam. Predsednik Bonnet se je sklonil k Dollonu:

»No, videli boste, gospodu Rambertu se bo prednost že odprla! Popolnoma zgrešeno je že se hoče

človek tako postavljati pred sodnikom — izkušnje imam. Bodite prepričani, da kazni ne bo majhna!«

Predsednik je ošinil občinstvo z neprijaznim pogledom, potlej se je pa spet obrnil k obtožencu:

»Tak tako! Zato ste bili med preiskavo tako zapeti! Reči moram, vaša izjava je res nekam zelo čudna.«

Rambert je predrzno odgovoril:

»Prepričan sem, gospod sodnik, da jih je tukaj mnogo, ki razumejo in odobravajo moje ravnanje.«

»Jaz sem pa prepričan, da bodo pošteti ljudje tudi mene razumeli, ko jim bom vašo vlogo malo bližje pojasnil. Postavljate se s prelepimi herojskimi besedami, gospod Rambert, toda za razpravo in za dognanje resnice bo pač uspešnejše, če se bomo pogovorili o golih in brutalnih dejstvih. Ne da bi hotel že zdaj namigavati na izid procesa o umoru grofice Langrune, ki bo kmalu sledil današnjemu, moram ugovarjati, da ste v tistem trenutku, ko ste našli okrvavljeno brisačo — dokaz da je vaš sin izvršil umor — da ste od tistega trenutka, čeprav se zdaj postavljate, da ste mož časti, storili vse, samo da bi morilec obvarovali zaslužene kazni. Niste ga izročili orožniku, ki je bil takrat na gradu, temveč ste z njim vred pobegnili, krili ste tako rekoč njegov beg — in ste postali nekakšen sokrivec svojega sina!«

Etienne Rambert je ugovarjal s tresočim se glasom:

»Če vidite, gospod predsednik, v tem mojem dejanju skrivno, potlej jo priznam iz vsega srca. V tistem trenutku, ko sem moral izprevideti, da je moj sin morilec, je bila moja sveta očetovska dolžnost, da svojemu otroku pomorem! Besedo 'dolžnost' izgovarjam z najresnejšim poudarkom, najsvetejši pomen polagam vanjo. Niti postava ni tako kruta, da bi velevala očetu naj pošlje svojega otroka v zapor ali krvniku pod sekiro!«

»Ne mlajste prazne slame! Mar mislite, da bodo te vaše visoko doneče, a puhle besede prepričale gospode porotnike o vašem vzvišenem poslanstvu? Dolžnost mi je, da vas prav posebej opozorim na to, da želim na svoja vprašanja zgolj suhe odgovore o dejstvih, čeprav vam to ne bo Bog ve kako všeč. Izvolite torej odgovarjati kratko, točno in jasno.«

Etienne Rambert je hotel brž nekaj odgovoriti, a se je prehnislil; brezupno je zamahnil z roko.

»Pojte mi, gospod Rambert, ali vam je vaš sin priznal, da je umoril grofice, bodisi tisto noč, ko sta sklenila pobegniti, ali pa kasneje? Sicer mislim, da vaš odgovor ne bo razgalil resnice, vendar bo vsaj neka osnova za presojo vašega zagovora, zato bi rad vedel kako in kaj. Torej: ali je priznal ali ne?«

»Na to vam ne morem odgovoriti, gospod predsednik! Moj sin je bil pač duševno bolan, ni bil pa hudodelec! Saj niti zdaleč ni imel vzroka za umor. Opozoriti vas moram na to, da je njegova mati v blaznici! In če je fant umor res izvršil, ga je izvršil prav gotovo v trenutku, ko ni bil odgovoren za svoje dejanje, ko so se mu niti jasne razuma zapletle! Moj sin je mrtev, ne morem in nečem omadeževati njegovega spomina, nočem ga poleptati v blato!«

»Z drugimi besedami torej: Charles Rambert je priznal, toda vi nečete povedati?«

»Nisem rekel, da je priznal.«

»Kljub temu se je tako slišalo! Pomenimo se dalje! Kaj ste počeli od tistih dob, ko ste pobegnili z gradu?«

»Plazila sva se po poljih, skrivala sva se po gozdovih — samo da ne bi srečala žive duše! Le poredko sva se v zgodnjih jutranjih urah zatekla v kakšno vasico, da si nakupiva živeža... Pekel je bil najina pot! Najstrahotnejši pekel, ki si ga more človek naslikati!«

»Kako dolgo sta blodila?«

»Stiri dni sva tavalala okoli, gospod predsednik. Stiri dni in štiri noči sem spremljal svojega ubogega otroka...«

»Pelega dne ste ga torej šele umorili?«

»Za božji čas! Razumite me vendar: Nisem ga umoril! Priščem, da nisem umoril svojega sina!«

»Torej nečete priznati, da ste umorili Charlesa Ramberta?«

»Ne! Stori sem samo, kar mi je velevala dolžnost...«

Predsednik je ogorčeno udaril z roko po mizi:

»Venomer takšne nejasni odgovori, takšni otročji izgovori... Bolje bo za vas, če boste odgovarjali razumno, obtožene! — Ali bi vam bilo mar vse, če bi bil vaš sin prostovoljno v smrti?«

»Gospod predsednik, prosim vas, ročim vas, mislite vendar na to, da je

ubojec zdaj mrtev! Samo to še vem: Charles je bil moj sin! Kako bi le mogel kot oče želeči, da si sam konča življenje! Samo to vem, da se je ubojcu omračil um — in da je bil moj otrok!«

»Gospodje porotniki bodo prav gotovo upoštevali vaše izjave. Najvažnejši vprašanj se torej ogibate. Ali mi boste vsaj povedali, kakšne namene ste imeli? Ali ste svojemu sinu svetovali, kaj naj stori? Če niste želeli, da si sam sodi, če ga niste nameravali umoriti — kakšni so bili potlej vaši načrti? Česa ste si želeli?«

»Poznal sem samo eno željo: pozabiti! Slikal sem Charlesu, kakšno življenje ga čaka, če pride v roke pravice, če ga strogi sodniki zapro, nemara do smrti, bodisi v kaznilnico ali v blaznico! Svetoval sem mu, naj za zmerom izginje...«

»Priznate torej, da ste mu pokazali pot v samomrt?«

»Skuhal sem mu samo pojasniti, da mora pobegniti v tujino, čez lužo...«

Predsednik je nekaj časa listal po spisih, da bi v poslednjih vprašanjih razjasnil porotnikom položaj. Potem je pa vprašal obtožene:

»Ali ste se zelo začudili, ko ste izvedeli o sinovi smrti?«

Toda niti to vprašanje ni razorožilo Etiennea Ramberta. Ne da bi pomisljal, je odgovoril:

»Nisem se.«

»Kako ste se ločili od svojega sina?«

»Neko noč — poslednjo — sva prenočila v nekem kozolecu; do smrti izžepana, telesno in duševno srta do skrajnosti. Molil sem Boga, naj se

naju usmili, rotil sem ga, naj naju reši... Bilo je v bližini reke Dordogne. Ko sem se drugo jutro zbudil, sem bil sam... moj sin je izginil. Ni ga bilo več poleg mene... Druga ne vem ničesar več!«

»Tak tako, druga ne veste ničesar več — kako pa to, gospod Etienne Rambert, da ste čez nekaj dni obiskali kriminalnega nadzornika Juva in ga prosili, naj vam pove, ali je utopljenec res vaš sin? Prišli ste h gospodu Juvi ob uri, ko so komaj prvi večerniki izšli, ki so poročali o najdbi utopljenca v Dordogne. Ali mi lahko o tem kaj natančnejšega poveste?«

Kdo vam je navdahnul to misel, da ste obiskali gospoda Juva, kje ste staknili njegov naslov in kako mi boste pojasnili, da ste neposredno po izidu prvih večernikov stopili v njegovo stanovanje? Pojasnila na to vprašanje nam bodo zelo dobro došla, gospod Rambert!«

Etienne Rambert se je dobro zavedal, kako neudna utegnejo postati ta vprašanja zanj, da ga utegne nepremišljen odgovor zaplesti v goščavo protislovij. Obrnil se je k porotnikom, rekoč:

»Gospodje — ne morem več! To zasliševanje je natezalnica, ki ji v svoji žalosti nisem kos. Samo to po-

novim, kar sem zmerom pribijal: Ne-dolžen sem; nisem se umazal s krvjo svojega sina!«

Obtožene je sedel; nekaj sekund se je zdelo, da bo zdaj zdaj omedlel. Bil je živa slika premaganca.

»Gospod Rambert,« je vprašal predsednik razburjeno, »torej nečete več odgovarjati na vprašanja sodišča?«

Obtožene je nemo odkimal.

Predsednik se je obrnil k porotnikom:

»Obtoženec sklep, da ne namerava več odgovarjati, je skorajda toliko kakor priznanje. Obtožene, ki se ne zaveda krivde, nima vzroka, da bi sodišču odrekel odgovor. Prosim vas, gospodje porotniki, upoštevajte to okoliščino. Sodišče bo zdaj zaslišalo še priče. Pripomniti moram, da sodišče ni moglo izročiti vabila najvažnejši priči, klatežu Bouzillu, ki je našel truplo Charlesa Ramberta, ker se potika po svetu. Njegovega bivališča policija ni mogla izslediti...«

Drug za drugim so se vrstile priče: kmetje, ki so Ramberta srečali na begu, predajaleci živili, ki so jima prodali hrano. Izpovedbe teh prič niso prinesle nič novega. Po zaslišanju je spregovoril spet predsednik:

»Sodišče ni vabilo kriminalnega nadzornika Juva, ker so ga že v Parizu pod prisego zaslišali. Njegove izpovedbe leže tu pred menoj; torej ni bilo potrebno, da se potruji gospod nadzornik osebno semkaj. Dalje ni med pričami gospodične Tereze Auvernoise, ki je slišala usodno noč pogovor med obtožencem in njegovim sinom. Ker bi nam v zadevi smrti Charlesa Ramberta bržčas ne mogla ničesar bistvenega povedati, je sodišče tudi vabilo ni, hoteč ji povrniti prihraniti nepotrebno razburjenje. Ker pa sedi imenovana med poslušalci, bi vendar želel nekaj pojasnil. Gospodična Tereza Auvernoise, blagovolite se potruditi semkaj!«

Sodni sluga je sprnil gospodično Terezo pred sodnikovo mizo; nepričakovani poziv jo je tako pretresel, da je vsa zbegnena čakala sodnikovih vprašanj.

»Preden preidem k stvari, mi blagovolite potrditi, ali je obtožene res Etienne Rambert? Ali spoznate v njem moža, ki je usodno noč govoril s Charlesom Ramberton?«

Tereza je ošinila starega moža z dolгим sečutnim pogledom in je tiho odgovorila:

»Da, gospod je Etienne Rambert.«

»Prosim vas, povejte nam, kaj vam je znano o obtožencu?«

»Svojo babico sem večkrat čula, ko je pripovedovala o gospodu Etienneu Rambertu. Zmerom je slikala kot vzornega in v vsakem oziru ugleda vrednega človeka, zato moram priznati, da me je njegova žalostna usoda globoko ganila; resnično sočustvujem z njim. Prepričana sem in čutim, da ga strašna nesreča prav tako tišči kakor nas in rada bi...«

»Dovolj, gospodična Auvernoise, hvala!« je prekinil predsednik mladenko, zakaj bil je prepričan, da bo deklica obtožena obremenila, pa se je ukanil v svojem računu.

Višji državni pravdnik se je oglašil k besedi. V svojem oblikovno popolnem in pravno neoporečnem govoru je poudarjal različna protislovja, ki jih je zagrešil obtožene v svojem zagovoru, zlasti je naglasil dejstvo, da odreka obtožene nadaljnje izjave, olepstil je kakopak svoj govor z zaprašenimi in zvinitimi sodnijskimi frazami — vendar ni povedal stvarno nič novega in nič določnega. Njegovo govorenje je bilo zamotano, zato so porotniki skorajda zadremali, namesto da bi z vso vnemo sledili njegovemu govoru, ki je sicer pričal o globokem strokovnjakem znanju, vendar je bil le preveč izumetničen. Prisluhnili so šele takrat, ko je s povzdignjenim glasom naposled predlagal dosmrtno ječo.

HERSAN CAJ

ZDRAVJE

s pomočjo zdravilnih svojstev raznih zelišč se dobi, ako se uživa „HERSAN CAJ“ mešanica posebnih zdravilnih zelišč po sestavi zdravnika R.W. Pearsona, zdravnika šefa v Bengaliji (Angleška Indija).

Po večletnih izkušnjah je neovrgljivo dokazana velika vrednost „HERSAN CAJA“ in to z nedvomnim uspehom pri obolenjih zaradi popenjenja žil, pritiska krvi, pri ženskih boleznih, pri menstruaciji (menjanju mesečnega perila), migreni, revmatizmu, obolenju obisti, jeter, motnjah v želodcu, zastrupljenju, zapeki, protinu (giht), črevesnih boleznih, hemoroidih, zgagi in pri čezmernem odebelenju. „Hersan čaj“ se dobiva v vseh lekarnah. Poučno knjižico in vzorec Vam pošlje zastonj:

„RADIOSAN“, Zagreb

Dukljaninova 1

Reg. S. št. 14001 z dne 6. VI. 1934.

Mnogo krajši je bil zagovornikov govor:

»Gospodje! Po naročilu svojega klienta vam moram sporočiti samo njegovo prošnjo, da ga sodite po vesti in čuti pravice!«

Poslušalci so bili kakopak od sile presenečeni, ko je zagovornik po teh pičlih besedah spet sedel; v dvorani je zavladala skoraj popolna tišina, ko so se sodniki umaknili na posvet.

Etienne Rambert je moral v spremstvu dveh stražnikov oditi iz sodne dvorane, in šele takrat so se poslušalci in radovedneži spustili in jeli vneta presojati, kaj bo in česa ne bo.

Ves čas razprave je sedel Juve nepremično in ni niti z gibom izdal, kako zelo ga zadeva zanimajo. Zdal je prisluhnul govorici svojih sosedov...

Bonnet je začel spet moriti Dollona s svojimi nazori:

»Boste že videli: ker se je odrekel nadaljnjemu zasliševanju, je zagrešil veliki napako. Človek bi rekel, da se je skoraj norčeval iz sodišča — nu, jo bo že izkupil! Mene bi že ne mogel obtožene tako ugnati v kozji rog.«

Dollon je zmaljal z glavo:

»Čujte, gospod Bonnet, ta človek je vendar žrtev usode... Bilo bi neodpustljiva surovost, če bi ga obsodili, saj je ilak že dovolj kaznovan.«

Baronica de Vibray je zašepetala Terezi:

»Uhožica moja, ali ni bilo mar skrajno nečloveško, da vas je predsednik trafil s takimi izpraševanji! Toda reči moram, hrabri ste bili, otrok moj! In prav je, da ubogega Ramberta niste obremenili!«

»Saj revež vendar ni za to odgovoren, kar je storil njegov sin! Morda je njegova bolečina še globlja od moje...«

Čudno, simpatije poslušalcev so veljale zvečne obtoženci.

Saj je vendar popolnoma jasno, jasno ko beli dan, da je Rambert umoril svojega sina!« je modroval neki viničar zapitega obraza.

Neka ženska mu je vneta pritrdila:

»Ni dvoma, ni dvoma! In četudi tega ni sam storil, je sinu prav gotovo svetoval, naj si sodi sam, preden mu bo sodila gosposka. Kaj bi bil pa revež drugega storil...? Saj ga vendar ni mogel sam odpeljati na policijo! In če se fantu ni posrečilo, da bi jo čez mejo popihal, potlej...«

Neki velik in čokati gospod se je vtaknil v pogovor:

»Kakopak, drugače vendar ni mogel! Če bi drugi izmed mojih prijateljev zagrešil kakšno hudodelstvo, bi bil jaz prav gotovo prvi, ki bi mu položil samokres na mizo. Ramberta popolnoma razumem... Jaz že!«

Spet je povzel Bonnet:

»... Ne drži! Motite se! Porotniki bodo že presodili, ali je kriv ali nedolžen. Sodniki pa — gospod predsednik in prisodniki — mu bodo odmerili kazni po postavi, če ga bodo porotniki spoznali krivega. Rečem vam — vaju sem temu — da čaka gospoda Ramberta prav zgladna kazni, če ga bodo porotniki obsodili. Nič se ne bom čudil, če ga bo sodišče na smrt obsodilo. Poznam predsednika — in še dobro povrh. Nekoč sem doživel, da...«

Bonnet je moral prekiniti svoje modrovanje, zakaj brenenje zvonca je oznanilo nadaljevanje razprave. Komaj so pripeljali Etiennea Ramberta spet na založniško klop, so se zdajci odprla vrata posvetovalnice... In vsi navzoči so vstali...

Napeto in s pridruženim dihom je

**Kemično čiščenje oblek
pralnica in svetlokalnica
Fran Šimenc, Ljubljana.**

Kolodvorska ul. 8
sprejemališče Knafljeva ul. 2

naju usmili, rotil sem ga, naj naju reši... Bilo je v bližini reke Dordogne. Ko sem se drugo jutro zbudil, sem bil sam... moj sin je izginil. Ni ga bilo več poleg mene... Druga ne vem ničesar več!«

»Tak tako, druga ne veste ničesar več — kako pa to, gospod Etienne Rambert, da ste čez nekaj dni obiskali kriminalnega nadzornika Juva in ga prosili, naj vam pove, ali je utopljenec res vaš sin? Prišli ste h gospodu Juvi ob uri, ko so komaj prvi večerniki izšli, ki so poročali o najdbi utopljenca v Dordogne. Ali mi lahko o tem kaj natančnejšega poveste?«

Kdo vam je navdahnul to misel, da ste obiskali gospoda Juva, kje ste staknili njegov naslov in kako mi boste pojasnili, da ste neposredno po izidu prvih večernikov stopili v njegovo stanovanje? Pojasnila na to vprašanje nam bodo zelo dobro došla, gospod Rambert!«

Etienne Rambert se je dobro zavedal, kako neudna utegnejo postati ta vprašanja zanj, da ga utegne nepremišljen odgovor zaplesti v goščavo protislovij. Obrnil se je k porotnikom, rekoč:

»Gospodje — ne morem več! To zasliševanje je natezalnica, ki ji v svoji žalosti nisem kos. Samo to po-

naju usmili, rotil sem ga, naj naju reši... Bilo je v bližini reke Dordogne. Ko sem se drugo jutro zbudil, sem bil sam... moj sin je izginil. Ni ga bilo več poleg mene... Druga ne vem ničesar več!«

»Tak tako, druga ne veste ničesar več — kako pa to, gospod Etienne Rambert, da ste čez nekaj dni obiskali kriminalnega nadzornika Juva in ga prosili, naj vam pove, ali je utopljenec res vaš sin? Prišli ste h gospodu Juvi ob uri, ko so komaj prvi večerniki izšli, ki so poročali o najdbi utopljenca v Dordogne. Ali mi lahko o tem kaj natančnejšega poveste?«

Kdo vam je navdahnul to misel, da ste obiskali gospoda Juva, kje ste staknili njegov naslov in kako mi boste pojasnili, da ste neposredno po izidu prvih večernikov stopili v njegovo stanovanje? Pojasnila na to vprašanje nam bodo zelo dobro došla, gospod Rambert!«

Etienne Rambert se je dobro zavedal, kako neudna utegnejo postati ta vprašanja zanj, da ga utegne nepremišljen odgovor zaplesti v goščavo protislovij. Obrnil se je k porotnikom, rekoč:

»Gospodje — ne morem več! To zasliševanje je natezalnica, ki ji v svoji žalosti nisem kos. Samo to po-

naju usmili, rotil sem ga, naj naju reši... Bilo je v bližini reke Dordogne. Ko sem se drugo jutro zbudil, sem bil sam... moj sin je izginil. Ni ga bilo več poleg mene... Druga ne vem ničesar več!«

»Tak tako, druga ne veste ničesar več — kako pa to, gospod Etienne Rambert, da ste čez nekaj dni obiskali kriminalnega nadzornika Juva in ga prosili, naj vam pove, ali je utopljenec res vaš sin? Prišli ste h gospodu Juvi ob uri, ko so komaj prvi večerniki izšli, ki so poročali o najdbi utopljenca v Dordogne. Ali mi lahko o tem kaj natančnejšega poveste?«

Kdo vam je navdahnul to misel, da ste obiskali gospoda Juva, kje ste staknili njegov naslov in kako mi boste pojasnili, da ste neposredno po izidu prvih večernikov stopili v njegovo stanovanje? Pojasnila na to vprašanje nam bodo zelo dobro došla, gospod Rambert!«

Etienne Rambert se je dobro zavedal, kako neudna utegnejo postati ta vprašanja zanj, da ga utegne nepremišljen odgovor zaplesti v goščavo protislovij. Obrnil se je k porotnikom, rekoč:

»Gospodje — ne morem več! To zasliševanje je natezalnica, ki ji v svoji žalosti nisem kos. Samo to po-

naju usmili, rotil sem ga, naj naju reši... Bilo je v bližini reke Dordogne. Ko sem se drugo jutro zbudil, sem bil sam... moj sin je izginil. Ni ga bilo več poleg mene... Druga ne vem ničesar več!«

»Tak tako, druga ne veste ničesar več — kako pa to, gospod Et

občinstvo prisluhnilo, ko je predsednik spregovoril:

»V imenu narodov! Obtoženee Hervé Paul Etienne Rambert...«

Sledil je strašansko dolg in izumetničen stavek, opremljen z vsemi mogljivimi, potrebnimi in nepotrebnimi jezikovnimi okraski — občinstvo je bilo napeto — dokler ni prišel do konca: »... je oproščen.«

IX

Sonja v kopeli

Prekrasen 'Packard' je drvel po Elizejskih poljanah proti 'Zvezdi' in zdajci obstal pred orjaško palačo hotela 'Royal Palace'. Iz avtomobila je skočila mladostna dama kakšnih tridesetih let, oblečena na moč elegantno. Samozavestno je krenila po sprejemni veži do dvigala, in od vseh povodov se ji vladno priklanjali hotelski nameščenci, gostje so jo pa obdujdujoče in zavistno ogledovali. Komaj je boy zaprl vrata dvigala, mu je že namignil neki gospod, ki mu je bilo na oko videti, da ni vajen velemešnega življenja.

»Kdo pa je ta dama?« je vprašal. »Princesa Sonja Danidova,« je precej hladno odvrnil boy.

Princeso Danidovo so v hotelu »Royal Palace« visoko cenili: vsako leto je prebivala najmanj šest mesecev v Parizu, in ves ta čas je stanovala v najrazkošnejših sobanah tretjega nadstropja tega gosposkega hotela. Visoka pariška družba jo je spoštovala, zakaj ugledna dama je občevala v družbi veleuglednih politikov in finančnikov, celo v sklenjene saintgermainске krožke so jo radi vabili. Mlada princesa je bila vsestransko izobražena, bila je nenavadno muzikalna, zabavna in duhovito zgovorna. Zibelka ji je tekla v Rusiji, vendar je morala že za februarjske revolucije skupaj z očetom pobegniti; tako je rešila skoraj vse ogromno družinsko premoženje, ki bi ga bili sicer boljševiki neusmiljeno uničili. Knez, njen oče, je bil pravo nasprotje drugih ruskih emigrantov; lenuharjenje mu ni bilo po godu, zato si je prav kmalu našel vodilno službo pri nekem angleškem petrolejskem koncernu. Seveda je bil zaradi tega zveščen v inozemstvu. Tu pa tam je pisal hčerki kakšno pismo, včasih ji je poslal kakšno razglednico ali bančno nakazilo, zdaj iz Indije, zdaj iz Perzije, iz Iraka in iz še bolj oddaljenih krajev. Prav redkokdaj je prišel za par dni v Pariz; po navadi se je sestal s hčerko v Opatiji, v Monte-Carlu ali v Londonu. Sloves princese Danidove je bil popolnoma neporečen, čeprav so si včasih kakšni zavistneži šepetali, da utegne gosposka princesa igrati skrivnostno politično vlogo, čeprav so nekateri ugibali, da ji Nadina, njena komornica, ne utegne biti samo komornica... Toda vsa namigavanja so bila jalova, zakaj nihče ni mogel očitati princesi niti najmanjše nekorektnosti...

Sonja Danidova je stopila za nekaj trenutkov na mostovž svoje vogalne sobe, odkoder je imela krasen razgled na avenijske Elizejske poljane. Potlej se je zehaje vrnila v sobo in odšla v spalnico. Prižgala je luč in zaklicala s svojim zastrlim, pa vendar zvonkim glasom:

»Nadina!«
Na nizkem divanu v kotu spalnice se je zdajci zdržala prekrasna, vročerkovna mlada deklica in se zaspano zadržala v bleščajoči luči.

»Nadina, sleci mi plašč in sezuji mi čevlje! Strašno sem utrujena!«
Nadina, prekrasno bitje, drobno, gibljivo, strumno, zagorele polti in temnih globoko vdrtih oči, ki so v njih goreli majčni zagonetni plamenčki, otrok gor, nenavadno lepa in prikopna... Nadina torej — tako iznenađeno prebujena, še na pol zaspana — je bila kakopak v prvem hipu nekam nerodna in lesena... Sonja Danidova je postala nestrpna in jo je že dvakrat ali trikrat pokarala:

»Tak pazi vendar!«
In ker Nadina spet ni mogla pri priči ustreči želji svoje gospodarice, ji je princesa surovo prilepila zausnico.

»Tepli me pa ne boste!«
Sonja je strmo in ledeno pogledala svojo komornico.

»Tako me prosi odpuščanja! Po-klekni, pri priči!«

Dve, tri sekunde je zrla Nadina princesi v oči, ponosno, sovražno, zaničljivo — potlej je sklonila glavo in po malem upognila koleno.

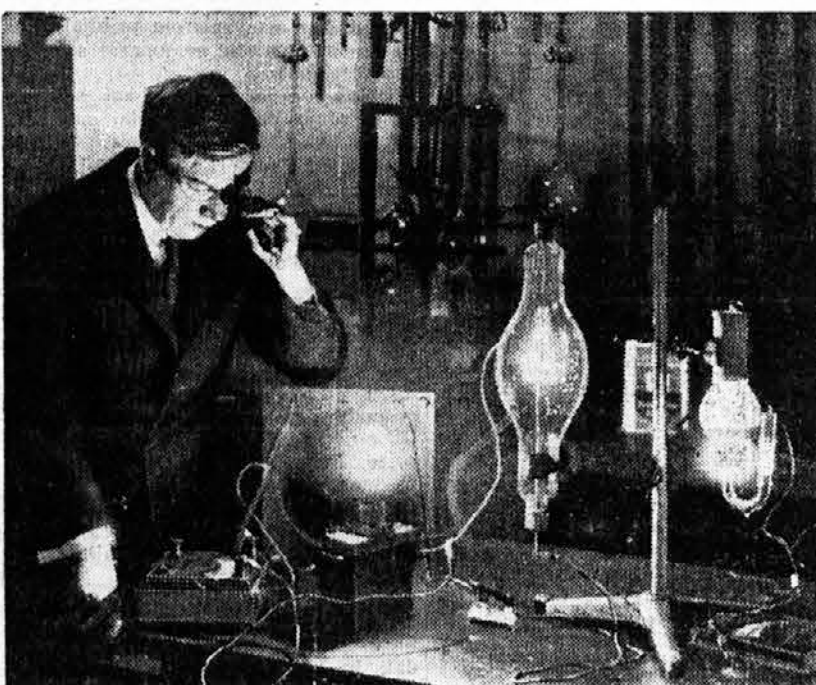
»Oprostite...«
Sonja Danidova je pristržno prišla dekletce za roko:

»Ze prav, otrok moj! Saj nisem huda nate. Toda zdaj bi bila rada sama. Pojdi v svojo sobo in leži... Pozno je že. — Sicer pa, rajši mi še brž pripravi kopel, okopala bi se še rada, to me bo osvežilo in bolje bom spala.«
Čez deset minut se je komornica vrnila:

»Kopel je pripravljena!« je rekla in poljubila princesi prste. Potlej je brž odšla.

Ze na pol oblečena je odšla Sonja Danidova v kopalnico, toda na pragu se je zdajci ustavila in se obrnila:

»Nadina, ali si še tu?«
Nihče ni odgovoril.

Umetno solnčno luč je odkril v nekem ameriškem laboratoriju holandski profesor C. Bolwelter: njena jakost je tolikšna, da da ne samo ultravijoličaste žarke nego — prav tako kakor solnčna svetloba — tudi druge mavrične barve. Na naši sliki vidimo takšno živo-srebrno luč, ki jo opazuje ameriški fizik Marden skozi spektroskop. Na desni je imitacija prve ogljene obličnice, s kakršno je leta 1835 prvi delal poskuse angleški fizik Davy: oboje svetilki nazorno kažejo razvoj električne razsvetljave v zadnjih 100 letih. Fiziki skušajo zdaj novo svetilko prenesti iz laboratorija v splošno rabo.

»Nervozna sem,« si je dejala Sonja, »zdelo se mi je, kakor da sem slišala korake...«

Ceprav ni bila Bog ve kako boječa, se je hotela vendar prepričati, ali ni morda kakšna sumljiva oseba zašla v njene sobane. Razgledala se je po vseh sobah, pokukala je na mostovž, počenila je in pogledala pod posteljo — vendar ni nikjer našla ničesar sumljivega. Prepričala se je še, da so zvoncei v redu, tako bo vsaj lahko v nevarnosti poklicala služabništvo na pomoč. Pomirjena se je vrnila v kopalnico. Slekla se je do golega in stopila v gorko, odišavljeno vodo...

Nadina ji je po navadi položila na stol ilustrirane časnike in revije. Princesa se je zleknila v vodo, segla po reviji in začela brati. Zdajci je zaslišala lahno škrebkanje. Vzravnila se je in se ogledala na vse strani, toda — nič ni bilo videti!

»Zadnji čas je že, da se malo posvetim svojim živcem!« je pomislila in se spet zatopila v branje. Nenadoma je pa začutila na ustih krepko roko, hotela je zagrabit za visečo vrvo zvonca, toda moška roka ji je jekleno stisnila zapestje. Naga princesa se je brž skušala otresti vsiljivega napadalca, toda zaman. Čutila je, da jo bodo zdaj zdaj zapustile moči, toda zdajci je jekleni prijem popustil. Moški glas je spregovoril:

»Po nobeni ceni ne smete vpiti ali pa potegniti zvonček! To bi bila vaša smrt; šale ne poznate! Če pa ne boste storili niti tega niti onega, se bova kar dobro pogodila. Ali ste me razumeli?«

Sonja Danidova je prikimala z glavo.

»Prav! Posvaril sem vas...«

Neznanec jo je izpustil in v tistem hipu je skočila princesa pokoncu in sedla na rob kopalne kadi.

Pred njo je stal mož kakšnih štiridesetih let, skrbno oblečen in prijetne zunanosti. Torej ne bo apaš, se je odahnila princesa, takšen surov apaš, ki je o njih že toliko slišala in brala.

Nekaj minut jo je neznanec meril od nog do glave, potlej je pa s porogljivim nasmehom dejal:

»Smrt božja, kako ste lepica!«

Princesa je kriknila in se pri priči spet pogreznila v mlečno vodo svoje kopeli. Rdečica ji je zalila obraz.

Ta dogodek je princeso nekam sprostil in strelzil; opomogla se je od prvega strahu in pogumno vprašala:

»Kaj hočete od mene? Kdo ste prav za prav? Izginite pri priči, sicer pozvonim!«

»Sicer ne vem, ali se šaljite ali resno«

»Ne vpijte, za božji čas — to bi pomislilo vašo smrt! Povedal sem vam že. Pozvonili bržčas ne boste, saj bi morali svoje prekrasno marmornato telo spet dvigniti iz kalne vode... sicer bom pa že se o pravem času preprečil tak poskus...«

»Če vam je do denarja, do dragotin — vzemite jih, toda izginite mi izpred oči!«

Mož se je ravnodušno ozrl na dragotino, ki jih je bila princesa položila na toaletno mizico. Zdolgočaseno je dejal:

»Prav čedne reči...«

Segel je po stolu in prijateljsko pri-zedel h kadi.

»Prosim vas, nikar se me ne bojte! Zdi se mi, da me imate za navadno hotelsko podgano... Kako le morete kaj takšnega misliti...«

Sonja Danidova se je počasi umirila.

»Odkod ste sneli predrznost, gospod, da ste na tak način vdrl v moje stanovanje? Povrh vas niti ne poznam!«

»Se bolje — meni zadošča, da vas jaz poznam. Že večkrat je naključje naneslo, da sem bil v družbi vaših oboževalcev...«

»Sicer ne vem, ali se šaljite ali resno«

»Ne vpijte, za božji čas — to bi pomislilo vašo smrt! Povedal sem vam že. Pozvonili bržčas ne boste, saj bi morali svoje prekrasno marmornato telo spet dvigniti iz kalne vode... sicer bom pa že se o pravem času preprečil tak poskus...«

»Če vam je do denarja, do dragotin — vzemite jih, toda izginite mi izpred oči!«

Mož se je ravnodušno ozrl na dragotino, ki jih je bila princesa položila na toaletno mizico. Zdolgočaseno je dejal:

»Prav čedne reči...«

Segel je po stolu in prijateljsko pri-zedel h kadi.

»Prosim vas, nikar se me ne bojte! Zdi se mi, da me imate za navadno hotelsko podgano... Kako le morete kaj takšnega misliti...«

Sonja Danidova se je počasi umirila.

»Odkod ste sneli predrznost, gospod, da ste na tak način vdrl v moje stanovanje? Povrh vas niti ne poznam!«

»Se bolje — meni zadošča, da vas jaz poznam. Že večkrat je naključje naneslo, da sem bil v družbi vaših oboževalcev...«

»Sicer ne vem, ali se šaljite ali resno«

»Ne vpijte, za božji čas — to bi pomislilo vašo smrt! Povedal sem vam že. Pozvonili bržčas ne boste, saj bi morali svoje prekrasno marmornato telo spet dvigniti iz kalne vode... sicer bom pa že se o pravem času preprečil tak poskus...«

»Če vam je do denarja, do dragotin — vzemite jih, toda izginite mi izpred oči!«

Mož se je ravnodušno ozrl na dragotino, ki jih je bila princesa položila na toaletno mizico. Zdolgočaseno je dejal:

»Prav čedne reči...«

Segel je po stolu in prijateljsko pri-zedel h kadi.

»Prosim vas, nikar se me ne bojte! Zdi se mi, da me imate za navadno hotelsko podgano... Kako le morete kaj takšnega misliti...«

Sonja Danidova se je počasi umirila.

»Odkod ste sneli predrznost, gospod, da ste na tak način vdrl v moje stanovanje? Povrh vas niti ne poznam!«

»Se bolje — meni zadošča, da vas jaz poznam. Že večkrat je naključje naneslo, da sem bil v družbi vaših oboževalcev...«

»Sicer ne vem, ali se šaljite ali resno«

»Ne vpijte, za božji čas — to bi pomislilo vašo smrt! Povedal sem vam že. Pozvonili bržčas ne boste, saj bi morali svoje prekrasno marmornato telo spet dvigniti iz kalne vode... sicer bom pa že se o pravem času preprečil tak poskus...«

»Če vam je do denarja, do dragotin — vzemite jih, toda izginite mi izpred oči!«

Mož se je ravnodušno ozrl na dragotino, ki jih je bila princesa položila na toaletno mizico. Zdolgočaseno je dejal:

»Prav čedne reči...«

Segel je po stolu in prijateljsko pri-zedel h kadi.

»Prosim vas, nikar se me ne bojte! Zdi se mi, da me imate za navadno hotelsko podgano... Kako le morete kaj takšnega misliti...«

Sonja Danidova se je počasi umirila.

»Odkod ste sneli predrznost, gospod, da ste na tak način vdrl v moje stanovanje? Povrh vas niti ne poznam!«

»Se bolje — meni zadošča, da vas jaz poznam. Že večkrat je naključje naneslo, da sem bil v družbi vaših oboževalcev...«

»Sicer ne vem, ali se šaljite ali resno«

»Ne vpijte, za božji čas — to bi pomislilo vašo smrt! Povedal sem vam že. Pozvonili bržčas ne boste, saj bi morali svoje prekrasno marmornato telo spet dvigniti iz kalne vode... sicer bom pa že se o pravem času preprečil tak poskus...«

»Če vam je do denarja, do dragotin — vzemite jih, toda izginite mi izpred oči!«

Mož se je ravnodušno ozrl na dragotino, ki jih je bila princesa položila na toaletno mizico. Zdolgočaseno je dejal:

»Prav čedne reči...«

govorite — pribito je samo to, da je vaše vedenje nesramno, sramotno!«

»Z eno besedo: originalno... Rekel bi, da bi me prav gotovo komaj opazili, če bi se vam bil približal v kakršnem si bodi salonu, kjer sva bila oba hkratu v gosteh. Niti za mar bi me ne bili imeli, če bi me bil seznanil z vami kakšen prijatelj. Zdaj bom vsaj prepričan, da se me boste dalje časa spominjali...«

Sonja Danidova se je skušala nasmešiti; naj si je še toliko belila glavo, dognati vendar ni mogla, s kakšnim človekom ima opravka. Ali je bil mar tat, prevnet oboževalec ali blaznež?

»Prav vesel sem,« je prekinil neznane neno razmišljanje, »da ste se že nekoliko pomirili, da niste več tako v strahu. Ze celih pet minut se niste spomnili zvonca. Sicer pa, saj bi bilo smešno, če bi poklicali koga za pričo najinega sestanka v dveh. Mislim, da bi se vam tako počelje hudo otepalo.«

»Samo to mi povejte, kako ste prišli semkaj?«

»To zdaj ni važno. Mene bolj zanima, kako bom spet odšel odšel. Zakaj razumeli boste, da ni vladno, če bi hotel svoj nenajavljeni obisk razgledati do jutra. Če mi blagohotno dovolite, da vas smem morda kakšen drug večer obiskati, vam bom zelo hvaležen... Zdaj pa moram na žalost...«

Neznane je zagrabil toplomer, ki je plaval po vodi:

»Samo še trideset stopinj Celzija! Kopel je že prehladna, morali boste vstati!«

Sonja ni prav vedela, ali naj bi se smejala, jezila ali bala. Če je ta možki samo nenravn, ki se je hotel z njo poigrati kakor mačka z miško, ali jo namerava zdaj napasti in posiliti, morda celo umoriti? Ali je mogoče blaznež, ki se je po naključju zalekel v njene sobane? Ali je pa erotičen čudak, ki misli, da si jo bo laže ukrotiti, ker jo je v tako nenavadnih okoliščinah golo zalotil...?

Medtem ko je razmišljala o neznanih namerah, jo je spreletelo po hrblju: voda se je bila resda že posteno ohladila.

»Prosim vas, zapustite kopalnico!« ga je prosila.

On je zmaljal z glavo in jo posmehljivo pogledal.

»Upam, da me ne boste gledali, ko bom stopila iz vode...«

»Saj bom utrnil luč. Rjuho in kopalni plašč boste že v temi našli, kaj?«

Stopil je k stikalu, toda zdajci se je spet vrnil:

»Skoraj bi bil pozabil ta preteti zvo-need! Utegnilo bi vas zamikati, da po-

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM ŠISKA

telefon 33 87

predvaja v petek 17. t. m. ob 20. uri in v nedeljo 19. t. m. ob 11. uri dopoldne premiero filma

»VOLTAIRE«

Vstopna Din 3.—

Od 18. do 20. t. m.

»KRALJEVSKI VALČEK«

V glavni vlogi: Heli Finkenzeller in W. Forst.

Od 21. do 23. t. m.

»PRIPOVEDKE IZ WIENERWALDA«

V glavnih vlogah: Magda Schneider, Wolf Albach-Betty in Leo Slezak.

KINO TALIJAN KLANJ

predvaja v soboto 18. t. m. ob 20.30 uri in v nedeljo 19. t. m. ob 16. 18. in 20.30 uri prekrasni vefilmi v nemškem jeziku

»EPIZODA«

z ljubko Pavlo Wesely in simpatičnim Karl Ludwig Diehlom v glavni vlogi.

KINO NADISAR TRŽIČ

predvaja v soboto 18. t. m. in v nedeljo 19. t. m. krasen film ruske vsebine

»POSLEDNJI VALČEK«

V glavni vlogi: Camilla Horn in Svetislav Petrovič.

Pride: »Zena, ki ve kaj hoče.«

ZVOČNI KINO SEVNICA

predvaja 18. in 19. t. m. film

»VEČNI SEN«

(Kralj Mont Blanca)

V glavnih vlogah: Sepp Rist in Brigitte Horn.

Dodatek: zvočni tednik in domač slovenski film »Euharistični kongres v Ljubljani.«

legnete za vrve — pa bi vam bilo potem hudo žal...«

Energično je prerezal žice z žepnim nožičkom.

»Tako, to bi bilo v redu. In ti dve žici... človek nikoli ne ve...«

V tistem trenutku ko je prerezal izolacijo voda, je šinila iskra iz njega; neznane je odskočil in izpustil nožič.

»Vraga!« je zaklel in obraz se mu je bolešno zapotegnil. »Šment, to je bil pa električni vod! V tolažbo vam zaupam, da sem se pošteno opek. Skandal, da so v hotelih prvega razreda električne napeljave še zmerom vrh zida! Nu, nič ne de, saj imam še drugo roko, ta bo že še zmogla utriniti luč, da bo vaši sramežljivosti zadoščeno...«

Iztegnil je roko in obrnil stikalo. Grozljiva tema je objela kopalnico.

FANT S PREMOZENJEM išče znanja z dekletom do 24 let v svrhu ženitve. Ponudbe na upravo pod šifro »Pomlad 24«.

KATERI ZNAČAJNI MLADENČI čedne zunanosti z eksistenco želijo resnega znanja z vzorno mladensko prijetno zunanostjo, mirno in dobroščno. Dopise pod značko »Želim blage duše«.

KATERO SRČKANO, SIMPATIČNO DEKLE želi prijateljsko inteligentnega fanta? Cenj. dopise prosim na upravo pod »Lepši dnevi.«

ISCEN SODELAYCA(KO) pri brezkonkurenčnem podjetju s ca. Din 15.000. Cenj. ponudbe na upravo lista pod šifro »Zaščitenec.«

VOVOA, OSAMLJENA, 40 let, s pokojnino, želi dopisovati v iskrenim osamljenim gospod. Dopise na upravo lista pod »Zima.«

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

DVOBOJNO IN TRISOBOJNO STANOVANJE se išče za takoj ali pozneje. Ponudbe na oglasni odelček »Družinskega tednika« pod »Zračnos.«

STANOVANJE 2 malih sob in pritlikin iscem za 1. maj. Ponudbe pod »450 Din« na upravo »Družinskega tednika.«

ENOBOJNO STANOVANJE za dve osebi — oddam. Dolenjska cesta št. 81.

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

UČENIK sprejme fina šivilja. Hrana v hiši, stanovanje bi morala imeti zuna. Naslov v upravi »Družinskega tednika.«

15letna deklica poštenih staršev se želi učiti šivanja. Gre tudi na deželo. Naslov se izve v upravi »Družinskega tednika.«

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, čemurjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zagotovljena. 1 garancija v navodilih stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

IZPADANJE LAS IN PRILJAJ prepriča samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lase postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate, 1 steklenica z navodilom stane Din 30.—. — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljša in najzanesljivejša sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabi in zanemarjeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica z navodilom stane Din 40.—. — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Lahore«. 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.—. — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

Krasni vzorci za zavese
carnokac prispeli
Robert Goli
Selenburgova ul. 9

Negujte svoje noge

Največji napor pri Vašem vsakdanjem opravilu morajo prenašati Vaše noge.

Zdrave noge so pogoj za uspešno delo. Ne zanemarite svojih nog, da boste tudi v pozni starosti lahko hodili brez palice.

Posvetite jim vsaj toliko pažnje kot ostalim delom telesa.